

Dimitrie Grama

MAGUL

Dimitrie Grama

MAGUL- Ebook

CUPRINS

Magul	2
Metamorfoza	18
METEORITUL	45
Secretul întocmirii.....	48
Reîntâlnire.....	51
De partea cealaltă	52
Din cer.....	52
Chemare.....	53
METAMORFOZA LUI DIMITRIE GRAMA.....	54

Magul

(1) Ucenicia (fragmente)

....Totusi, nu inteleg, de ce tocmai eu, care nu am fost deloc interesat de fenomene mistice, supranaturale, sunt “ales” dintr-un grup de oameni cit de cit fascinati de astfel de idei, tocmai eu sunt “selectat” inspre aprofundarea unor teme difuze si nestiintifice?! Magul m-a privit indelungat, ca si cind as fi fost un necunoscut, pe care il vedea pentru prima oara. Incercind sa-i sustin privirea, o stare de usoara ameteala mi-a silit corpul sa se relaxeze si sa se sprijine de peretele colibii. De asemenea aveam senzatia ca toate gindurile si sentimentele care ma framintau de cind l-am intilnit, si-au pierdut brusc importanta, lasindu-ma intr-o stare inerta dar complet receptiva. Ca de la distanta, ca intr-un vis, i-am auzit vocea si daca de fiecare cuvint nu era atasata cite o imagine, cite un sentiment aparte, probabil ca nu intelegeam nimic din spusele magului. Adevarul este ca nici acum nu sunt sigur ca vorbea pe “limba mea”, deoarece cuvintele lui luate unul cite unul, nu aveau nici un sens. Imi erau complet straine!

Am inteles insa, ca nu el magul, m-a ales, el ne-avind nici o putere si nici o ambitie personala in aceasta privinta, ci “cunoasterea” m-a selectionat si mi-a indreptat pasii inspre el, “intermediarul”, sau cum am inteles eu atunci, “mesagerul cunoasterii”. Magul, a continuat accentuind notiunea de “libera alegere” si aceasta libera alegere, trebuie neconditionat sa fie a celui care doreste cu adevarat sa cunoasca. Profunzimea si seriozitatea acestei dorinte il segregheaza pe “candidatul cunoasterii” de ceilalti, de falsii aspiranti.

Aici, cu toata starea mea de totala relaxare, aproape apatica, am protestat, sustinind ca fiind om de stiinta, aveam o idee clara si obiectiva cu privire la

cunoastere. Stadiul la care am ajuns in lumea academica, ma indreptateau sa am o opinie bazata pe date stiintifice si atunci in conceptia mea, cunoasterea nu putea fi de alta natura, decit cea care poate fi documentata logic si experimental. Magul mi-a explicat atunci, ca el vorbeste despre o alta cunoastere decit ceea pe care eu o cunosc si o folosesc si acum, nu pentru a intelege, ci pentru a ma apara. “Nu este vorba de cunoasterea indoctrinatorie, senzationala dar si superficiala la care, la fel ca majoritatea omenirii actuale si tu, chiar si in rolul tau de “om de stiinta”, ai fost expus de-a lungul educatiei tale sociale si academice” Iarasi am vrut sa protestez, dar magul cu un gest simplu al mainii, mi-a interzis sa vorbesc. Cunoasterea adevarata, spunea el, nu poate fi inteleasa doar prin simple expuneri, nu are importanta daca aceste expuneri sunt considerate ca apartinand “lumii divine” sau a celei “stiintifice”, deoarece adevarata cunoastere este mult mai bogata si mai complexa decit “experienta umana” de orisice fel de natura. Adevarata cunoastere cuprinde in ea tot ceea ce omul crede ca stie, toate incercarile lui, atat mistice cit si stiintifice, de explicare a lumii inconjuratoare, dar toate aceste cunostiinte, luate la un loc, reprezinta doar o parte a cunoasterii. Cunoasterea adevarata nu poate fi inteleasa daca ea ii este prezentata fiintei umane in diverse frinturi, necoerente, unele “mistice”, altele “stiintifice”, oricit de complexe si “bine documentate” aceste frinturi par sa fie. Adevarata cunoastere depaseste orizonturile intelectuale si resursele umane. Adevarata cunoastere este mai profunda decit abisurile fanteziei umane si de aceea, inspaimintatoare! Uite, a continuat magul, exemplul tau, al omului de stiinta, care expus la o alta varianta de intelegere, de interpretare a lumii inconjuratoare, se impotriveste cu inversunare sa inteleaga si singura dorinta iscata de posibilitatea unei confruntari, este de a da bir cu fugitii. Si este normal sa fie asa, pentru orisicine care nu este un “initiat”, deoarece modelul pe care ti-ai bazat existenta, acel model solid, logic si mai ales unic, deodata pare a fi mai neinsemnat decit ai crezut si este doar un model oarecare din multe altele posibile. Bine-nteles ca o astfel de concluzie, te umple de neliniste si in loc sa-ti trezeasca curiozitatea, te obliga sa renegi existenta altor explicatii concurente, te obliga sa-ti aperi cu inversunare pozitia actuala, indiferent daca esti om de stiinta sau preot. Creierul tau indoctrinat de o anumita educatie, este programat doar spre o anumita intelegere si deci limitat in putinta de a alege constient altceva. Din cind in cind, in anumiti indivizi, indiferent de tipul si profunzimea educatiei anterioare, alte forte, alte resurse interioare se dezlantauie distrugind apararea limitatorie, expunindu-l “pe cel eliberat”, cunoasterii universale.

Nu ma intreba de ce si cum este posibil asa ceva, deoarece doar tu singur iti vei putea raspunde la astfel de intrebari, daca vei avea curiozitatea si vointa sa continui pe acest drum. A tacut si atunci, eu, plin de ginduri si nelinisti, am plecat la o plimbare prin padure. Inaintind mi-am dat seama ca trupul si pasii mei deschideau o poteca, deoarece copacii si tufisurile se “retrageau” in fata mea, ca si cind o mina ne vazuta deschidea o cale, pe care eu eram fortat sa merg mai departe. Aveam impresia ca drumul nici nu urca si nici nu coboara, ca si cind muntele s-ar fi culcat la picioarele mele. Ajuns la un mic lac, m-am aplecat sa beau apa. Padurea se oglindea mareata in

apele limpezi si albastre, dar atunci cind buzele mele au atins apele lacului, mi-am dat seama ca fata mea nu era oglindita in acele ape, la fel cum nici restul corpului meu nu era oglindit! Am constatat cu oarecare uimire dar si indiferenta, ca sunt invizibil si am baut cu sete citeva inghitituri. Cind tocmai ma pregateam sa ma ridic, l-am vazut! Era magul, in genunchi, in adincul lacului, tineva ceva in mina si imi facea semn sa vin si eu sa vad. Fara sa ma gandesc o singura clipa, mi-am dat drumul in apa si cu usurinta am ajuns, acolo, langa el, la fundul lacului. Apele reci din adincuri mi-au trezit toate simturile si cu toate ca eram sub apa, parca vedeam si auzeam mult mai bine decit normal. Magul tineva in mina un ciob de ceramica veche, pe care era pictat un razboinic antic, care avea in mina un scut, iar pieptul ii era strapuns de o sulita. Privind acel obiect, ma gindeam ca am vazut altele asemanatoare, mai interesante si mai bine ornamentate si pastrate, prin diverse muzee istorice si arheologice. Parea chiar foarte banal si eram putin iritat de faptul ca magul m-a facut sa intru in apa doar sa-mi arate ceva care, din pacate nu-mi trezea nici interesul si nici curiozitatea. Am dat sa plec, dar atunci magul m-a prins puternic de brat si cu un gest si ton imperativ, mi-a ordonat sa-mi amintesc. A repetat de mai multe ori: "Trebuie sa-ti amintesti! Trebuie sa-ti amintesti!"... Privind din nou ciobul de ceramica, m-a cuprins o melancolie combinata cu un fel de senzatie ciudata de spaima si am inceput sa ma zbat, avind clara senzatie ca ma inec. Imaginea magului a disparut in adincuri tulburi si impenetrabile, iar eu m-am trezit intins pe iarba la marginea padurii. Am cautat cu disperare lacul, dar nu mai era acolo.

(2)

Zilele care au urmat, le-am petrecut singur, incercind sa inteleg, incercind sa-mi explic logic diferenta, daca exista vreo diferenta, intre cunoasterea obiectiva, stiintifica, cu care eram familiarizat si "cunoasterea adevarata", expusa de mag, dar nu eram in stare sa ma concentrez si sa trag vreo concluzie care sa ma lamureasca cit de cit in aceasta dilema. Episodul din padure, imi era viu in memorie si cuvintele magului; "trebuie sa-ti amintesti!", ma urmareau cu o intensitate crescinda. Eram dezolat si mai ales ma simteam frustrat de absenta magului, caruia voiam sa-i povestesc "intilnirea din lac", intilnire de care eram convins ca magul era constient, ba chiar ma gindeam ca magul intr-un fel sau altul era "regizorul" acestei, pentru mine, neobisnuite experienta. Imi spuneam cu amaraciune; -halal dascal mi-a ales cunoasterea, dascal care niciodata nu e prezent atunci cind asi avea nevoie de el-. Intr-una din acele nopti senine, cu stele pe care le puteai culege de pe cer cu mina, am remarcat ca o liniste nefireasca stapineste lumea inconjuratoare. Nici un ciripit de pasare, nici un zumzait de insecta, nici pasi furisati prin tufisuri si nici o adiere de vint. Spatiul si timpul au incremenit intr-o noua dimensiune si eu eram acolo prizonierul unor coordonate, cu care doar cu citeva luni in urma "lucram", manipulindu-le si schimbindu-le asa cum voiam eu! Intorcindu-mi privirea de jur-impjur, uimit de simplitatea, dar in acelasi timp, uimit de complexitatea acestei noi dimensiuni, careia nu puteam sa-i gasesc un nume, mi-am dat seama ca in realitate, eu, niciodata nu am "lucrat" cu spatiul, cu timpul sau cu alte asa-zise coordonate din

lumea mea stiintifica. Mi-a dat seama ca eu nu am putut influenta ori schimba acele notiuni, deoarece nu le cunoasteam! Eram acum, pentru prima data, direct confruntat cu adevarata relatie; Om-Imensitate si in aceasta relatie, eu nu eram nici mai mult, nici mai putin, decit tarina si iarba pe care eram intins. Cu aceasta vie revelatie, proaspat nascuta in cuget, m-am trezit in mijlocul unui grup de oameni. Erau razboinici antici. Ii cunosteam pe fiecare in parte, caci am petrecut o viata de om luptind cot-la-cot si acum uite-i cum vorbesc preocupati si neobisnuit de serios, aruncind din cind in cind priviri ingrijorate inspre mine. Eram intins pe o blana de bivoli si cind am dat sa ma ridic, am simtit o durere cumplita in piept. Acolo, bine infipta sub umarul meu sting, era o sulita. Batrinul meu prieten, Lintos, zicea sa-l aduca si pe doctorul grec, care cu toate ca ne era dusman, era doctor si cine stie, poate ca era dispus sa dea o mina de ajutor sau macar un sfat bun. Un grup de trei tineri lupattori, au plecat repede, in pas alergator, inspre taberele grecesti, in timp ce Perenes, fiul meu cel mare a ramas ingenucheat linga mine, sprijinindu-mi capul in mainile lui puternice. Ca din niste departari tainice, ii auzeam vocea, care repeta cu un fel de inversunare; "Tata, jur ca nu vei fi uitat niciodata! Jur ca vom lasa marturie!"

De un timp deliram, si lumea cunoscuta mie, ba se extindea la nesfirsit, ba se limita la doar o palma distanta in fata ochilor, dar in unul din scurtele momente de completa luciditate, am vazut cum se apropie un strain, un necunoscut. Asezindu-se linga mine, acest necunoscut, mi-a pus in fata ochilor o vaza de ceramica albastra pe care murea un lupator cu pieptul strapuns de o sulita. Dedesupt am putut citi: "In memoria lui Xenos Macedonul".

..... Magul s-a reintors chiar in dimineata urmatoare si cum l-am vazut m-am repezit la el cu o navalma, o invalmaseala de cuvinte repezite, care in acelasi timp, voiau sa povesteasca, sa intrebe si sa ceara socoteala. Zimbind, magul mi-a acoperit gura cu mina, spunindu-mi: -"Vad ca ti-ai amintit, deci sti si asta conteaza! Alte explicatii nu au nici o valoare, in afara de faptul ca tu singur ai putut descoperi si folosi poarta timpului si a spatiului". Ca de obicei, am protestat imediat, invocind starea de singuratate, de nesiguranta si de vulnerabilitate in care ma aflam de un timp incoace, tragind concluzia logica ca, in fond, eu eram subiectul unor manipulatii bine coordonate de auto-sugestie. Intr-o stare de excitare si furie crescinda, am continuat sa-mi apar "integritatea intelectuala", dar cu cit avansam mai mult in explicatiile mele logice, cu atit mai mult imi dadeam seama ca ceea ce spun suna fals si neconvingator. Nu stiu daca magul m-a ascultat sau nu, deoarece intins pe spate cu ochii tintuiti, nemiscati in departarile ceresti, parea ca doarme un somn etern.

(3)

Petrecind singur saptamini intregi si fiind nevoit sa ma adaptez la viata din padure, am inceput, fara sa vreau, sa descopar o lume noua, a lume ascunsa printre pietre, o lume ascunsa in iarba si pe sub frunze moarte, o lume umila in existenta ei

paralela cu capodopera creatiei universale, omul! Zile intregi am urmarit o colonie de furnici, care ocupata de constructia unui musuroi, trecea fara jena si incoaci si incolo, peste piciorul sau mina mea, inadins "uitate" in drumul lor. Cred ca ma recunosteau, cred ca ma considerau parte integrala a lumii lor, deoarece niciodata nu am fost atacat de vreo furnica! De asemenea mustele si tintarii, care mai inainte, cind traiam in oras, ma terorizau incontinuu si adeseori ma intepau cu trompa lor de mici vampiri inaripati, acum imi zumzaiau pe linga urechi, povestindu-mi cine stie ce aventuri. Intr-un fel, am ajuns sa ma consider bunicul gizeilor de padure si ma bucuram cind cite una venea si mi se aseja in palma. O ridicam atunci pina in dreptul ochilor si o intrebam de unde vine si ce vesti are sa-mi spuna, iar ea, giza, frecindu-si rusinata fata cu amindoua "mainile", imi povestea tot felul de lucruri. Unele se laudau ca ele vin de departe, calare pe vinturi si furtuni si acum, doar se odihnesc putin inainte de a-si continua aventura, altele privind timide in jos, spuneau ca ele din coltul acela de padure nu au iesit niciodata si ca doar gindul ca vreodata ar fi nevoite sa paraseasca aceste locuri, le umple de groaza.

Intr-o dimineata, cu nimic deosebita celorlalte dimineti, un pitigoi foarte dinamic se invitea in jurul colibei, scotind tot felul de sunete stridente, deranjatoare. I-am aruncat niste faramituri, crezind ca doreste sa-mi impart dejunul cu el, dar ignorind total ospitalitatea mea, pitigoiul a continuat sa se invirta in jurul meu si sa ma certe. M-am ridicat si atunci el a inceput sa zboare in fata mea, din creanga in creanga, facindu-ma sa inteleg ca vrea sa-l urmez, ca vrea sa-mi arate ceva, sa-mi destainuiasca vreun secret. Umblam dupa el si ma gindeam ca poate cuibul i-a fost pradat sau vreunul din pui i-a cazut din copac, cind deodata pitigoiul s-a oprit deasupra unei movile de pamint acoperita cu crengi si iarba uscata. Dupa movila, intins si nemiscat era un lup cu pieptul acoperit de singe. Intr-adevar trist, dar privindu-l mi-am dat imediat seama ca nu mai era nimic de facut, deoarece acest lup era mort de cel putin o zi-doua. Cind am dat sa plec, pitigoiul a inceput din nou sa ma certe, zburind incoace si incolo pe deasupra movilei. Privind-o cu atentie, am descoperit o deschizatura si prin ea am putut vedea doi pui mici de lup care-si ascundeau boturile, unul in blana celuiilalt.

M-am intins in fata deschizaturii si un timp indelungat le-am vorbit puilor de lup, incercind astfel sa-i obisnuiesc cu vocea si cu mirosul meu strain. Cind am bagat mina in vizuina sa-i scot, nu s-au impotrivit, ba din contra mi s-au chirsiut in brate ascunzindu-si capetele in pulovarul meu. Mi-am ridicat privirea, sa vad unde-i pitigoiul, sa vad daca era multumit de performanta realizata de mine cu ajutorul lui, dar el nu mai era acolo si acum privind puii de lup si padurea care ma inconjura ca un mister verde si viu, nici nu mai eram sigur de faptul daca pitigoiul a existat cu adevarat sau a fost doar o inventie a imaginatiei sau a hazardului.

(4)

...Urmatoarele zile am fost ocupat cu procurarea de lapte pentru cei doi pui de lup si inarmat cu o galetusa de material plastic, am alergat pe dealurile dimprejur,

pina cind am descoperit o pasune, pe care pasteau vreo patru-cinci vaci. Nu era nimeni acolo, deoarece voiam sa cumpar laptele si eventual sa aranjez o livrare regulata, dar nu am avut alta posibilitate decit aceea de a mulge, pentru prima data in viata mea, o vaca. Nu mi-am inchipuit vreodata ca mulsul este atit de greu, ca in fond este o arta manuala, ca si olaritul, sculptura sau tesatura de covoare persane. Dupa doua saptamini am ajuns insa la o oarecare performanta, reusind sa umplu jumătate de galetusa in mai putin de trei ore! Cine ne-au salvat, atit pe mine personal, cit si pe vacile nevinovate care au ajuns pe mina mea, au fost puii de lup, care s-au auto-intarcat, incepind sa-mi fure mincarea din farfurie.

Ingrijirea puilor de lup, m-a facut sa uit de speculatiile existentiale care ma framintasera in ultimul timp si de asemenea, m-a facut sa uit de mag, iar atunci cind magul s-a reintors, nici macar nu am bagat de seama. Privindu-ma cum ma hirjoneam cu puii de lup, magul aspus ca “acest lucru” se intimpla foarte rar asa de devreme, in primii ani de ucenicie. L-am intrebat nedumerit: Ce lucru se intimpla asa de rar? Nu mi-a raspuns imediat, poate intentionat, sa mareasca efectul teatral al explicatiei si acest obicei al magului ma scotea din sarite. Asa gindeam atunci, la inceput, suspicios, punind sub semnul intrebării toate explicatiile si toate activitatile magului, dar mult mai tirziu mi-am dat seama ca ceea ce magul spunea sau facea, nu era legat de nici un fel de speculatie sau intentie aparte, premeditata, ci doar de faptul ca el magul, nu putea actiona altcumva, asa cum eu acum nu mai pot actiona decit intr-un anumit fel, complet liber si indiferent la sentimentul creat altcuiva. Dar la intrebarea mea, atunci, magul mi-a raspuns ca este foarte neobisnuit , chiar ciudat, ca unuia ca mine, sa i se incredinteze asa o mare raspundere. Ranit adinc in orgoliul propriu, am protestat; -”cum adica, eu nu sunt in stare sa am grija si sa cresc doi pui de animal? ” Magul mi-a explicat ca nu este vorba aici, de simpla ingrijire, de obisnuita, cunoscuta, relatie “om-animal”, asa cum o cunosc eu, ci este vorba de relatia “spirit-spirit”. Aici, magul, uitindu-se patrunzator in ochii mei, a spus: “Nu uita ca acesti pui de lup sunt spirite intr-adevar libere, pe cind tu nu esti! Aceste animale tinere si-au luat o mare raspundere acceptindu-te asa cum esti, un necunosctor arogant si tare de cap!”

– Culmea! Si eu care am crezut tot timpul pina acum, ca le-am salvat viata, am strigat eu cu ironie!

Fara sa bage in seama comentariul meu sarcastic, magul, a continuat spunind ca odata etablata aceasta legatura intre om si animal, cu toate implicatiile ei de raspundere si datorie reciproca, ea ramine valabila toata viata. Nerespectarea regulilor de convietuire, de respect reciproc si de toleranta intre animale si aici trebuie inclus si animalul om, a avut, are si va avea consecinte grave.

-Bine, bine, am intervenit eu, consecinte grave pentru celelate animale! Omul se afla acum in culmea gloriei sale evolutive, este de departe animalul de cel mai mare succes din istoria biologica a Pamintului si suprematia lui nu poate fi influentata, conditionata si mai ales impiedicata de celelate animale inferioare, oricare ar fi ele: pesti, pasari, tigrii, lupi sau maimute! Magul m-a privit cu o adinca tristete si mi-a

raspuns ca omul nu este nici pe departe cel mai de succes locuitor al Pamintului, dar din pacate, in scurta lui perioada de progres si evolutie intelectuala, in fond destructiva, omul si-a dezvoltat o nemotivata incredere in sine, hiperbolizata de o multitudine de idei si concluzii eronate. In ambitia lui de control, dominare si inbogatire, ambitie combinata cu o inspaimintatoare ignoranta, omul a devenit cel mai mare dusman al Pamintului si deci indirect, cel mai mare dusman al lui insusi. Din pacate, a continuat magul, multe din vietatile neinsemnate, pe care astazi le le tratam cu indiferenta si le calcam in picioare, vor asista la disparitia omului de pe acest Pamint.

Noaptea s-a lasat brusc si ca niciodata am putut distinge fiecare glas de animal, fiecare fosnet, fiecare miscare si miros, ca si cind cineva fragmenta natura, expunind simturilor mele concertul si dansul misterios al lumii inconjuratoare. Asa am adormit, linistit si cu puii de lup strins lipiti de mine.

(5)

....A trecut mai bine de un an de zile de cind pitigoiul acela isteric mi-a incredintat misiunea "tata de lup" si apoi, dind dovada de o totala lipsa de raspundere, a disparut. La inceput, cum era si normal, m-am considerat salvatorul puilor de lup si ma simteam obligat sa am grija de ei gindindu-ma ca atunci cind vor mai creste, lupii fiind animale salbatice, ma vor parasi, cautindu-si semenii, continuindu-si viata printre ei, dar puii de lup, acum animale tinere si puternice, au ramas pe linga mine, cu toate ca adeseori dispareau cite o zi-doua. Poate ca magul avea dreptate atunci cind mi-a spus ca nu eu am ales, poate ca exista o raspundere reciproca pe care eu, abia acum, incepeam sa o inteleg. Adevarul este, ca atunci cind "ne-am intilnit", eu eram un orasean fudul de succesele mele academice, un vanitos si un trufas, calitati care adaugate la atitudinea generala care domina societatea umana, ma impiedicau sa vad lumea inconjuratoare asa cum este, in adevarata ei splendoare si menire. Mi-am dat seama ca aproape toate cunostiintele pe care le aveam si toate opiniile "personale, erau in fond, simple repetari al unor "lectii" bine invatate, as putea chiar spune, fortate in constientul meu, de altii. De parinti, de invatatori, de preoti si de academicieni, de voci grave si "obiective" care ca o transpiratie umana, ca o ceata, ieseau din carti, din aparate de radio sau de televiziune, bombardindu-ma si pina la urma cucerindu-mi fiecare celula, fiecare neuron. Nu, magul avea dreptate, eu eram "un produs" al unei ambitii colective, cramponata in iluzii si deziluzii si nu eram un spirit liber.

Avind grija de puii de lup, am inceput o scoala noua si exact cum magul a prevazut, nu eu am educat puii de lup, ci ei, incet, incet, m-au reeducat pe mine. In compania acestor "animale", mi-am dat seama ca viata la oras m-a blazat, amortindu-mi simturile si transformindu-ma intr-un fel de aparat, o masina de inregistrare si de producere selectiva, bine telegidata. Aceasta selectie, imi dadea falsa impresie de control si mai ales impresia ca eu eram acela care decideam randomizarea obiectiva a tot ceea ce se intimpla, randomizare bazata pe o discriminanta scara a valorilor. In

felul acesta, in afara de citeva activitati legate de “cariera” mea academica, restul trecea la capitolul “neimportante”.

Multi ani am crezut ca sunt o persoana luminata si observanta, ca acum sa-mi dau seama ca, buna parte din existenta mea constienta, am umblat bijbiind cu ochii pe jumătate inchisi, intr-o lume pe care altcineva a construit-o pentru mine, pe baza unor premize false.

Puii de lup m-au invatat sa am rabdare, sa ascult si sa observ cu seriozitate mortala chiar si cele mai marunte si “neimportante” detalii cotidiene, demonstrându-mi in acelasi timp, ca totul este un fel de joaca, un dans pe o coarda intinsa intre viata si moarte. Pina atunci nu am banuit ca seriozitatea si profunzimea actelor personale, pot fi infaptuite cu interes, devotament, cu bucurie si degajare. Am invatat ca greutatea si importanta exagerata pe care o dadusem doar anumitor activitati, mai ales celor academice, nu era deloc motivata de o adevarata valoare, ci doar de o indoctrinare intelectuala, la care poate ca am aderat benevol, dar poate ca am fost fortat sa particip cot-la-cot cu majoritatea omenirii.

Intorcindu-ma impreuna cu puii de lup la stadiul de “pui de animal”, am avut sansa sa reconsider, sa reevaluez adevarata valoare care salasuiește fiecare obiect si suflet din aceasta lume cunoscuta de noi. Am ajuns la concluzia, ca toate actele volutive si constiente trebuie sa fie la fel de importante si daca alegi si iti indeplinesti orice misiune cu dragoste si raspundere, atunci satisfactia indeplinirii actului respectiv, este deplina.

Ma intreb; cum se poate explica faptul ca omul considera animalele ca vietati inferioare, vietati lipsite de suflet, cind eu, acum, de la animale invatam ce inseamna atasament, raspundere si devotament, ce inseamna libertatea de a alege, ce inseamna iertare si ce inseamna iubire neconditionata. Care academie se poate mindri cu astfel de performante?

(6)

.... Dupa mai bine de doi ani de existenta izolata, in munti, avind doar sporadic contact cu “civilizatia” umana, am inceput sa ma consider un salbatic, un om al naturii, care, acolo, printre animale salbatice, in mijlocul padurii, sau pe creste de munte, se simtea in largul lui. Puii de lup, acum animale tinere si puternice, reprezentau, cred, in imaginatia si credinta mea de atunci, puntea de legatura cu lumea inconjuratoare. Atit cu lumea mistica si fantastica a celor “negraitoare”, cit si cu lumea mea “umana”, deoarece ei erau singurele vietati cu care vorbeam, cu care ma sfatuiam si ma certam. Ei erau acolo, linga mine, clipa de clipa. Dialogul nostru era, nu numai vorbe aruncate in vint, ci se baza pe o intelegere aproape instantanee a unor semnale, gesturi, atitudini sau mormaituri, incit am inceput sa cred ca intre noi s-a stabilit o intelegere “telepatica”, eu omul, neincredzatorul, facind acum, parte integrala dintr-un sistem de comunicare neglijat sau chiar complet negat de lumea “mea” anterioara, stiintifica. Cu toate ca undeva, cumva, aceste noi insusiri fizice si spirituale, ma incomodau in logica mea veche, cu toate ca acum imi dadeam bine

seama ca aceasta logica, era indoctrinanta si limitata, (dar oricum era parte din “natura” mea veche, umana), ei bine, aceste noi insusiri, ma umpleau si de o bucurie si mindrie. Sentimente pe care nu le putea impartasi nimanui, erau doar pentru mine. Sentimente care se pierdeau in tihna sufleteasca si tacere....

Ca de obicei, dupa o absenta destul de lunga, magul a aparut ca din senin si asa, tam-nesam, mi-a spus sa ma pregatesc sa urc impreuna cu el, sus in munte. Ne-am imbracat usor, luindu-ne doar hanoracele, daca cumva vom fi nevoiti sa inoptam sau daca vremea se va schimba brusc, fenomen destul de obisnuit la munte. Am mai mers prin munti cu magul, dar niciodata nu am mers in acest fel de ritm dezlantuit, accelerant. Cu toate ca in ultimii doi ani de zile, conditia mea fizica s-a imbunatatit marcant, egalind cu usurinta prestatiuni atletice la care oameni de virsta mea nici nu puteau sa viseze, de data aceasta am simtit ca abia ma putea tine pe urmele magului. Pe la prinz, cind ne-am oprit la un izvor sa bem apa, magul parea proaspat si neafectat de efortul fizic, pe cind mie, imi tremurau picioarele si eram sufocat si ud learca de sudoare. L-am intrebat atunci, cum se poate ca eu, care am antrenat, alergind aproape zilnic cu puii de lup, abia pot tine pasul cu el, care aparent, nu antreneaza niciodata. Magul mi-a raspuns ca aici nu este vorba de forta si rezistenta fizica, ci de atitudine personala in raport cu “drumul” si mai ales cu “telul drumului”. I-am raspuns ca si eu am o atitudine “pozitiva” fata de acest drum si ma bucur enorm de mult de aceasta ocazie rara, in care dascalul si elevul fac ceva impreuna, dar cu tot acest “pozitivism” spiritual, muschii mei au cedat pina la urma in fata efortului. Magul m-a privit indelung, clatinind neincredator din cap. Mi-a adus atunci aminte, ca acum doi ani cind m-am hotarit sa urc singur la munte in cautarea cunoasterii, lasindu-mi prietenii sa ia masina, m-am folosit, poate inconstient, nu de resursele mele fizice, ci de cele spirituale, folosind natura inconjuratoare inspre usurarea efortului personal. Da, mi-am amintit ca la un moment dat, cind am avut impresia ca aud “glasul naturii”, nu am mai avut nici o greutate fizica sa continui urcusul, ajungind neafectat, proaspat, la intilnirea cu amicii. Magul, mi-a spus ca eu in loc sa incerc sa inteleg si sa pastrez revelatia aceea daruita mie atunci, am ales sa neg existenta acelei experiente, tratind-o bine-nteles ca “non-sens mistic”, imposibil de explicat stiintific. – Dar, nu uita, mi-a spus magul, ca in mijlocul naturii, tu esti vinator, dar in aceeasi masura esti si vinat, iar atunci cind alt vinator mai abil, alt pradator vede un animal obosit, care abia isi trage picioarele dupa el, ei, acel pradator stie ca are de a face cu un animal slab, batrin ori bolnav.

El stie ca are de a face cu o prada usoara! Cu aceste cuvinte, magul s-a intors si a pornit in pas alergator pe cararea, destul de abrupta, ce ducea in virf de munte. Inbufnat si neconvins am inceput sa merg, destul de agale, pe urmele lui, crezind ca ma va astepta zimbind, dupa vreo cotitura, dar nu, magul disparuse deja si o clipa am avut impresia ca il vad undeva, sus, departe, de neconceput de departe! Dintr-odata m-am simtit parasit, singur si nelinistit si cu toate ca o voce interioara incerca sa ma asigure, sa ma linisteasca, ma simteam din ce in ce mai puternic amenintat de “ceva”, ceva nedefinit, ceva adinc, inspaimintator.

Parul de pe ceafa mi s-a ridicat instantaneu, ingramadindu-se in crestetul capului si urechile au inceput sa mi se miste ca niste radare, percepend cele mai neinsemnate zgomote. O spaima nedeslusita, ireala si fara de margini a pus stapinire pe mine, paralizandu-ma.

Sunt o prada sigura, mi-am spus, voi fi atacat si omorit de fiare salbatice, sau voi muri, pur si simplu, de frica! Am vrut sa strig dupa mag, sa cer ajutor sau cine stie sa intrerup aceasta “vraja”, dar nu mai aveam glas, nu mai aveam putere. O umbra cu niste ochi mari si rosii, venea din padure inspre mine si eu o asteptam sa vina sa ma desfiinteze. Ce ochi are oare moartea? Face zgomot sau se apropie tacuta, ca un cuvint nerostit? Si matematic vorbind, cite necunoscute are aceasta ecuatie? Cu aceste ultime ginduri, asteptam in liniste sfirsitul, cind ceva sau cineva, o forta nevazuta m-a impins cu putere de la spate si vrind-nevrind am luat-o la goana pe urmele magului. Padurea din ambele mele parti s-a transformat intr-un riu verde, care curgea la deal, iar eu aveam impresia ca in loc sa ma fortez sa inaintez in viteza aceea uluitoare, trebuia mai degraba sa pun frina, sa apuc sa vad mai bine drumul, sa nu ma lovesc de vreun obstacol si, mai alesc, sa “linistesc” aceasta goana a elementelor. Nu stiu exact cit timp am alergat, sau mai bine zis, m-am deplasat invaluit in acea masa de verdeata miscatoare, deoarece toata fiinta mea era patrinsa doar de un singur gind si anume acela ca trebuie sa ajung cit mai repede, undeva, sus, in virf de munte, acolo unde magul ma asteapta.

Un singur gind, un singur tel, nimic altceva si eu eram acel gind, acel tel! Nu stiu exact cind si cum am ajuns in fata magului, dar eram relaxat si linistit ca si cind tocmai ma intorceam de la o plimbare lejera la bulevard. Seara aceea am ramas acolo in creasta de munte, dormind sub cerul liber direct pe muschiul gros care acoperea granitul. Cind m-am trezit dis-de-dimineata, amindoi lupii mei erau acolo intinsi linga mine, insa magul nu mai era acolo.

(7)

.....Singuratatea! Mult timp mi-a trebuit pina cind am avut indrazneala si puterea psihica sa incerc sa inteleg profunzimea acestui cuvint. In lumea mea moderna, intelegerea acestui cuvint este dificila, deoarece notiunea de singuratate are de la inceput un impact negativ, din punct de vedere social, chiar mai mult, “singuratatea” reprezinta ceva tabu, interzis in relatiile, asa-zis “normale”, deoarece singuratatea caracterizeaza individul. Acea fiinta umana, careia, dintr-un motiv sau altul, i se alatura atributul “singur”, “singuratic”, este direct suspecta. De ce o fi singur? Poate ca este bolnav de vreo boala contagioasa, sau poate ca e nebun, sau rau, poate criminal, sau cine stie ce alta ciudatenie il isoleaza de restul omenirii, de restul “normal” al muritorilor uniformizati in sabloanele sociale!? De aceea ne ferim de singuratate! Ne ferim de ea ca de dracu, deoarece singuratatea ne obliga sa divortam relatiile cunoscute, sa divortam rutinele cotidiene si mai ales ne obliga sa avem un dialog cu noi insine. Ne obliga sa ne auto-cunoastem si acest lucru este ceva inspaimintator! Dintr-odata nu mai are importanta nici educatia, nici profesia sau

starea sociala si materiala, dintr-odata toate vorbele de “asigurare”, vorbele de umplutura sociala si “reasigurare” prieteneasca, nu mai exista. Nimeni nu te mai bate pe umar atunci cind gresesti, spunindu-ti: “- Lasa ca nu-i nimic, tu oricum esti, cutare sau cutare, titrat, om implinit, cu relatii, familie si prieteni! Ce-ti pasa?! Uita! Trece!”

Dar daca esti singur, cit timp poti sa-ti spui astfel de lucruri, cit timp poti sa te auto-amagesti. Cit timp si cu ce scuze plauzibile te poti crampona de amintirile vietii in comun, de atributurile sociale, de relatiile “logice” ale unei existente care in general ii este negata individualistului extrem. Singuratecului, eremitului.

Astfel de ginduri ma framintau adesea si timp de luni sau poate chiar ani de zile nu am ajuns la vreo explicatie satisfacatoare, explicatie care sa-mi linisteasca demonii, explicatie care sa-mi dea tihna cugetului si sufletului. Cu timpul insa am ajuns sa inteleg din ce in ce mai bine conditia de “vietuitor” si sa accept explicatia magului care categoriza si fiintele umane in “prada” si “pradatori”, nefacind nici un fel de exceptie privitoare la om alaturi de celelate animale, dar cu tot efortul intelectual si spiritual pe care l-am depus de cind l-am intilnit pe mag, nu puteam patrunde subtilitatiile asa-zisei “cunoasteri adevarate”. Intr-o seara tirzie de toamna, stind linga foc, fata-in-fata cu magul, l-am intrebat:

– Unde isi are izvoarele si pe ce premize se bazeaza expunerea acestei “cunoasteri adevarate” ca o treapta superioara de intelegere si conduita umana, in concurenta cu celelalte forme cunoscute ale cunoasterii: Istorica, religioasa, stiintifica?

Magul mi-a expus atunci o teorie bazata, spunea el, pe o cunoastere veche, cunoastere transmisa din generatie in generatie prin devotamentul si efortul unor “intermediari”. Nefiind scrisa, aceasta cunoastere nu este cunoscuta decit de “cei initiati”. Dupa spusele magului, nu intotdeauna a fost asa. In trecutul indepartat al omenirii, Pamintul a fost locuit de o rasa , de o specie umana extrem de inteligenta si care era superioara ca evolutie social-politica si stiintifica tuturor celorlalte civilizatii vechi descrise de istoricii trecuti si mai ales de cei actuali. Acei oameni deosebit de prosperi si progresisti, si-au bazat in mare parte existenta pe legile de simbioza cu natura inconjuratoare, cu universul in sine, ajungind la o intelegere superioara a fenomenelor naturale. Ceea ce se intimpla in natura imediat apropiata, pe Pamint, sau ceea ce se intimpla in cer, in constelatii indepartate, facea parte integrala din aceasta “cunoastere adevarata”, care nu era interzisa nimanui, nu era inspaimintatoare si mai ales nu era indoctrinanta. Nu se stie exact daca cu un anumit scop sau doar “intuitiv”, aceste cunostiinte au fost dezvoltate doar in asa masura incit sa poata sa fie de folos omenirii.

Gindirea acelor fiinte umane era libera, la fel cum si spiritul lor era liber, neexistind in acea societate “institutii” de control, de suprimare sau de pedepsire a vreunei idei sau initiative. Se pare ca, intuitiv, toti membrii acelei societati, aveau aceiasi capacitate de intelegere spontana a “semnelor si semnificatiilor universale” In termeni moderni am putea spune ca acei oameni posedau un creier integral, uniform si unitar din punct de vedere functional spre deosebire de omul actual care este

“coordonat” de un creier despartit in doua jumutati, care din punct de vedere functional sunt “separate” una de alta. Din punct de vedere strict cerebral, omul actual este handicapat, lipsindu-i directa, intuitiva si telepatica intelegere a unui creier uniform dezvoltat, uniform functional si nu este de mirare ca omul actual este nevoit sa “invete” sa comunice chiar si cu el insusi, este nevoit sa invete sa transmita informatii dintr-o emisfera a creierului in cealalta si daca cumva aceasta transmitere este impiedicata sau alterata, atunci conceptul general de cunostiinta este alterat. Mai multi indivizi expusi aceluiasi fenomen, aceluiasi influx de date, poat ajunge la concluzii diferite, chiar contradictorii. Simplu vorbind, nu este de mirare ca omul actual nu poate comunica, nu intelege la fel acelasi lucru si cele mai banale expuneri fizice sau spirituale pot duce la un conflict de nerezolvat!

Magul a continuat sa spuna ca unitatea si armonia intelectuala a acelor “inaintasi”, era dublata si de o armonie spirituala, incit diversele forme de expresie si intelegere spirituala erau acceptate in toata diversitatea lor si erau practicate cu umilitate inspre folosul acelei societati umane. Diversitatea intelectuala si spirituala nu reprezenta, ca acum, un pericol pentru diversi indivizi sau diverse grupari de fiinte umane, ci era o bogatie pusa in folosul tuturor. Aceasta ordine, insa, a fost atacata, din cauza ca nu a putut fi inteleasa si pina la urma a fost distrusa de aparitia si dezvoltarea exploziva si agresiva a societatiilor omului actual.

Acest “om actual”, functionind cu doua emisfere cerebrale, a avut de la inceput tendinta sa “creeze” o lume cu o atitudine schizofrena, atat din punct de vedere intelectual, cit si din punct de vedere spiritual. Incet-incet, Pamintul a fost populat de o fiinta umana paranoida si destabilizata in contextul ei evolutiv, iar aceasta situatie a creat o stare de anxietate, o stare de nesiguranta si de spaima existentiala.

Numai asa se poate explica aparitia si dezvoltarea diverselor fantezii bazate pe frica, netoleranta si agresivitate, fantezii care pina la urma au deteriorat spiritul, lasindu-l prada unor manipulari santajiste. Pe aceasta baza, s-au dezvoltat mai apoi diversele forme de defaimare si expunere vulgara a spiritului pur. Pe aceasta baza s-au dezvoltat si au prosperat diversele religii, bazate nu pe o adevarata spiritualitate, ci bazate pe crearea unor dogme confuze si terorizante.

Omul, cu adevarat elevat, constient si moral, a avut intotdeauna o credinta si aceasta credinta universala i-a ingaduit omului sa fie liber in spirit, cuget si fapta, necerindu-i nimic in schimb decit raspundere si umilinta fata de actele comise.

La un moment dat, din cauze si motive obscure, omul nou, omul actual cu doua emisfere cerebrale, a inventat un Dumnezeu, care cu toate ca este un creator atotputernic, nu este in stare sa se auto-prezinte oamenilor, tuturor celor creati de el, ci este obligat, sarmanul, sa aleaga la intimplare, cite o fiinta umana, care sa-i poarta “cuvintul”, care sa-l faca “cunoscut”. De-a lungul istoriei omenirii, au aparut o multime de asa-zisi “alesi dumnezeiesti” si in continuare ei continua sa apara, fiecare reprezentind un alt Dumnezeu unic, atotputernic, atotcunoscator si mai ales teribil si razbunator, daca cumva se intimpla ca cineva sa nu creada orbeste in cele spuse de auto-numitul mesajer dumnezeiesc local.

De aceea toate religiile monoteiste din zilele noastre, sunt bazate pe acelasi fundament, au, cu mici variatii, aceeasi tema si “viziune” spirituala si cu toate ca toate propavadiesc intelegere, toleranta, dragoste si fericire eterna, ele sunt, in fond, angajate intr-un “razboi sfint” de mai bine de o mie de ani. Razboi Sfint? A intrebat retoric magul. Religiile actuale, a continuat el, cu reprezentantii lor, au ajuns la o degradare a tuturor valorilor moral-umane, compromitindu-se tocmai in fata celui pe care il slavesc. Un creator adevarat, un Dumnezeu-Dumnezeu, nu are nevoie de reprezentanti, de armate de suprimare, control si exterminare a insasi creatiei lui, El fiind suficient in toate valorile posibile, singur. Singular in singuratatea lui, El nici nu poate si nici nu concepe sa imparta ceva cu altcineva si de aceea toti cei care se falesc ca au vorbit cu Dumnezeu, ori au avut halucinatii create de propria lor singuratate, de proprii lor demoni, ori mint, avind un plan bine conceput de derutare si control al semenilor lui.

Adevarata cunoastere, este interzisa de cei care controleaza “viata spirituala”, este interzisa de biserica, cu toate ca in ultimii ani “un dialog” ar fi posibil, dar in continuare atitudinea derizorie de amenintare cu torturi vesnice, atitudinea de control si “credinta oarba” domina conceptul bisericesc. Exersarea absurda a puterii divine de catre oameni printre oameni, in loc sa solidifice spiritul uman, il distruge!

Creatorul, daca exista, salasuieste in fiecare din noi, in sufletul nostru, de unde ne poate vorbi direct, oriunde, oricind si fara ajutorul nimanui, iar acel dialog este sacru si privat. Expus altuia ca o conversatie de orisice natura, este blasfemie si o negare a divinitatii. Triumful creatorului, nu poate fi altul, decit triumful individual al fiecarui “lucru” creat, triumf materializat in vietuirea umila si armonioasa impreuna cu restul creatiei universale. Aceasta eliberare de spaima si de control, aceasta revelatie a contextului universal, unde fiecare isi are locul si menirea lui in umilinta, aceasta alegere constienta inspre o adevarata armonie si intelegere, este credinta adevarata.

La fel s-a intimplat si se intimpla in continuare si in domeniul stiintelor, a continuat magul. Nu este vorba de ambitia si setea naturala a fiintei umane inspre intelegere si cunoastere, ci de efectul “educatiei” individului, mai ales atunci cind intelectul si spiritul fiintei umane este virginal, fragil. Este vorba de rolul “educativ” al dascalilor, este vorba de atitudinea institutiilor elementare si superioare, academice, de a “transforma” omul in altceva decit el este. Este vorba despre alterarea si deformarea valorilor, este vorba despre “misiunea” sfinta a institutiilor de indoctrinare si supunere a individului. Este vorba de “creierea” unor iluzii, care satisfac cerintele si nevoile unui grup mic de oameni, alesi, in acest concept stiintific, nu de Dumnezeu, ci alesi de oamenii care nu se pot controla si au nevoie de conducatori. Este vorba de “democratie”, un alt cuvint maltratata de ambitii si de crime.

Un spirit cu adevarat elevat, in armonie, daca vrei, cu divinitatea si cu stiinta, nu intelege, pentru ca le confunda si ne-intelegind nu poate accepta nici luptele religioase si nici pe cele materialist-stiintifice. Pentru ca drumurile noastre s-au

incrucisat, din propria ta vointa si initiativa, eu am fost obligat sa-ti expun aceste lucruri asa cum ele mi-au fost si mie expuse de alti mesageri ai cunoasterii. De acum incolo numai tu singur poti decide cind si cit de mult vei intelege atit cu sufletul cit si cu intelectul din toata aceasta maretie care ne inconjoara si ne patrunde incontinuu si de pretutindenii. Cind vei intelege, vei stii care iti este drumul, care iti este menirea.

Magul a tacut si privindu-l aveam impresia ca sub ochii mei s-a transformat intr-o statuie, jumătate om, jumătate eternitate. Restul noptii l-am petrecut in fata focului cufundat in ginduri si daca lupii mei nu ar fi fost acolo linga mine, lingindu-ma din cind in cind pe miini, as fi crezut ca sunt singur pe lume.

august 2007

Un prolog (8)

*.....”Cind treci grabit, mereu in goana,
Printre nimicuri si prin viata,
Cind ziua de ieri si clipa actuala,
Te-a transformat in simplu vinator de iluzii,
Opreste-te, asculta, priveste imprejurul
cu ochii larg deschisi si treaz,
trezit in clipa
trezit in viata adevarata, mori!”*

Mi-a spus aceste cuvinte, ca si cum mi-ar fi spus ca ajuns la tutungerie ar trebui sa-mi cumpar ziarul, tigarile si eventual un bilet la loterie. Cu un ton inderent, mi-a vorbit, dar am sesizat un subinteles obligatoriu, repetitiv, obsedant, care patrundea cu putere in culisele unei constiinte, in culisele unei existente.

-Dar noi oamenii, avind un intelect superior animalelor de rind, nu suntem oare obligati sa “creiem” un viitor si dupa un plan bine stabilit sa ne putem controla destinul si viata? Am replicat eu cu obisnuita indaratnicie cu care de obicei comentam tot ceea ce magul imi spunea sau chiar imi demonstra practic.

“Intr-adevar”, a raspuns magul, “fiinta umana are capacitatea de a gindii, dar din pacate, constructiile intelectului sunt puerile si false atunci cind se aventureaza sa defineasca si mai ales sa controleze destinul si imensitatea”

“Priveste-ma!”, mi-a spus atunci cu un ton poruncitor, fortindu-ma sa-l privesc asa cum niciodata pina atunci nu am putut sau nu am vrut sa-l privesc. Nu pentru ca magul nu mi-ar fi ingaduit, ci pentru ca eu aveam diverse restrictii personale, diverse idei “clare”, preconceptuate la adresa persoanei lui si la ceea ce eu credeam ca el reprezinta. Magul apartinea, in conceptia mea, altei lumi, nu era “real” si era mai degraba, “produsul” artificial al unor dorinte personale, ascunse si de neexplicat.

“Priveste-ma!!”, mi-a poruncit din nou si l-am privit. Fata ii disparuse acum in profunzimea si goliciunea intunecata a unor ochi. Ochi care imi vorbeau pe o limba pe care o cunosteam de la nascare, dar pe care am ignorat-o, pe care am uitat-o.

“Priveste-ne!”, spuneau acesti ochi aparenti goi. “Noi suntem Moartea si eu Moartea sunt singura ta sfatuitoare sincera. Sunt singurul tau prieten adevarat!”

Am intins mina inainte, sa-l pipai, sa ma asigur ca el, magul, este acolo, sa ma asigur ca totul apartine realitatii rationale, apartine acelei lumi cunoscute si acceptate de orisicine, dar linga mine nu mai era acum magul, ci o femeie!

Instantaneu, am recunoscut-o! Era mireasa eternitatii, era fascinatia unui maraton niciodata inceput si niciodata sfirsit in limitele expresiei umane, era copia fidela, inseparabila a vietii. Era nedescris de frumoasa, ingrozitoare, urita, trufasa si umila. Era acolo linga mine si privind-o cu o amestecatura de spaima si fascinatie, imi venea sa-i vorbesc. Dar ce oare poti vorbi cu Moartea? Si este oare posibil un dialog cu, in conceptia mea umana, o notiune abstracta?

Cufundat in tot felul de ginduri si nelinisti, am mai privit-o odata cu speranta ca “iluzia materializarii” ei va dispere, topindu-se in privirea mea critica si logica, dar nu, ea continua sa fie acolo linga mine si privind-o, brusc, am inteles. Moartea imi acorda dreptul la o singura intrebare.

Am fost atunci, o clipa ispitit sa o intreb cine este ea, Moartea, dar mi-am dat imediat seama ca stiam deja raspunsul la aceasta intrebare. Cu o rapiditate febrila, am exclus apoi, rind pe rind, o multime de alte intrebari la care asi fi vrut sa am un raspuns sigur si categoric, tocmai atunci, tocmai in acel moment. Erau intrebari dezbatute si fara un raspuns clar, intrebari din domeniul stiintelor si cel al religiilor si cu toate ca la o privire superficiala aceste intrebari aveau o importanta deosebita, ceva imi spunea ca, de fapt, nu erau deloc importante, reprezentind framintarile intelectuale si spirituale a fiintei umane intr-o anumita perioada limitata de timp. Nu stiu de ce, fara sa vreau am intrebat-o: – “Ce este Nemurirea?”

“Imortalitatea, Nemurirea, la fel ca si multe alte notiuni si fenomene universale, este inteleasa in mod gresit de majoritatea fiintelor umane. Omul, in ambitia lui de biruinta si de control a tot ceea ce el poate intelege cu ajutorul intelectului, deci a tot ceea ce el crede ca exista si-a atribuit insusiri, libertati si chiar puteri supra-omenesti. Din lipsa de raspundere fundamentala, care caracterizaza specia umana, omul atribuie fanteziile creatiei si mai ales ordinii universale, unei deitati, dar paradoxal, in conceptia umana exista mai multi Dumnezei unici. Relatia fiintei umane cu diversle “forte divine” este coordonata de niste reguli incurcate si contradictorii, expuse “omului de catre om”, iar urmarea orbeasca a acestor “legi” umane promite celor orbi, Nemurirea.

La nivel astral, la nivel material-biologic, nu exista Nemurire. Creatorul a tot ceea ce exista, se ocupa cu nasterea de universe, se ocupa cu crearea de posibilitati si nu se ocupa de promisiuni. Doar omul are obiceiul sa promita!

Fiinta umana incearca disperat sa scape de raspunsibilitatea existentiala, ascunzindu-se in spatele unei deitati convenabile scopurilor ei, dar uita ca o particica de adevarat creator se ascunde in fiecare lucru viu sau mort. Si aceasta farama de Dumnezeu, moare cu fiecare din cei creati, lasindu-l insa intreg pe adevaratul Creator!

Nu, Imortalitatea, nu exista decit pentru materie pura, necontaminata de artefactele evolutive. Aceasta materie pura, Creatorul o aduna in palma, o face sa straluceasca. O face sa fie!"

Linistea profunda care s-a lasat peste acel petec de pamint a fost, la un moment dat violata de vocea magului:

-”Aici drumurile noastre se despart”

M-a imbratisat si a disparut in noapte. De atunci nu l-am mai vazut si nici nu am mai auzit vorbindu-se de el si cu toate ca acum, cind gindesc altfel, asi dori sa ne reintilnim, stiu ca acest lucru nu se va mai putea intimpla vreodata.

Sept 2007

Metamorfoza

Pina ieri seara, daca cineva ma intreba cine sunt, puteam sa-i raspund, foarte simplu, sigur pe mine, ca sunt Dimitrie G.

Acum, in dimineata asta de toamna insorita, nu mai sunt asa de sigur. S-ar putea sa fiu Adrian Alui G. Dupa acte sunt Adrian Alui G!

In retrospectiv, totul a inceput cu o calatorie, simpla, banala, pe care de fapt am facut-o de zeci de ori in ultimii doi-trei ani si anume, o calatorie cu avionul Barcelona-Malaga. Nici nu mai stiu cum s-a facut, cum s-au incurcat lucrurile, dar ieri dupa masa am intirziat la aeroport si am pierdut ultimul avion cu destinatia Malaga. Acest lucru nu mi s-a mai intamplat, din contra, de obicei sunt prea devreme in aeroport asteptand sa se deschida ghiseele de "in-checking", dar atunci parca toata ziua aia pacatoasa a fost plina de surprize, majoritatea lor neplacute, ciudate. Cum ar fi de exemplu faptul ca am uitat sa platesc nota de consumatie la un restaurant unde am luat prinzul si chelnarul a fugit dupa mine tragandu-ma violent de umar strigand in gura mare ca am plecat fara sa platesc! Scuzele mele au fost destul de futele si cred ca toata lumea era convinsa c-am sters-o de acolo cu intentia de a nu plati. Sau cand mi-am cumparat tigarile mele preferate "Davidoff" din foi de tutun cubanez, am plecat fara ele si abia dupa vreo suta de metri cand m-am oprit sa-mi aprind una am descoperit ca nu le-am luat si am fost nevoit sa ma intorc la tutungerie. Taximetristul, care m-a dus cat a putut el de repede la aeroport, era român. Da, o zi curioasa in care, parca, toate lucrurile mi-au iesit pe dos si acel final dezastruos cu pierderea avionului.

Puteam sa ramin intr-un hotel la aeroport, dar urmatorul avion era a doua zi dupa masa si eu trebuia sa fiu in Gibraltar dimineata la ora noua, unde aveam o intalnire e afaceri pe care nu puteam s-o ratez. M-am interesat la aeroport si spre norocul si bucuria mea am aflat ca pot lua un tren de noapte care urma sa ajunga la Marbella la sapte dimineata. Perfect, de acolo mai aveam doar o ora cu un taxi pina la Gibraltar. Repede m-am urcat untr-un taxi si ajuns la gara mi-am luat un bilet la un cupeu de dormit. Aici am avut noroc! Era ultimul loc intr-un cupeu de clasa a doua. Multumit am avut timp sa beau si o halba de bere "Cruzcampo" si sa pufai un Davidoff inainte de a ma urca in tren.

Cupeul era pentru doua persoane, dar atunci cand eu l-am abordat, era gol asa incit am puput sa ma instalez in liniste si sa incep sa citesc cartea lui Michio Kaku, "Paralel Worlds" pe care o cumparasem inainte de a pleca spre aeropot. Tocmai cand am terminat "introducerea si tocmai cand ma gandeam la ceeace Einstein spunea de Spinoza care credea ca "Dumnezeu ni se arata in ordinea frumoasa si in armonia a

tot ceea ce exista si nu intr-un Dumnezeu care se intereseaza de soarta si de actiunile omului", trenul s-a pus in miscare. Da, ma gandeam, acel Dumnezeu care exista si nu exista, m-a ajutat pina la urma si pe linga faptul ca am gasit un loc liber la vagonul de dormit, a facut in asa fel sa fiu si singur in el!

M-am dezbracat in chiloti si maieu, m-am intins pe pat si am continuat sa citesc despre lumile paralele ale lui Kaku, lumi posibile in imensitatea posibilitatilor fizice, a particolelor, in imensitatea combinatiilor de materie si anti-materie.

Cred ca la un moment dat am atipit si atunci cand caretea mi-a cazut din mina, m-am trezit brusc si m-am ridicat "in fund" pe pat, constatind cu uimire ca nu mai sunt singur in compartiment. Vizavi de mine, pe patul lui, statea un batrinel, destul de mic de statura, cu parul des si carunt, cu ochi cenusiu-albastrii, care cum a vazut ca eu sunt treaz, a spus simplu: "Buenas noches!"

Cu o voce gatuita, care acum parea sa nu mai fie vocea mea, i-am raspuns: "Buenas noches"

Zambind, s-a ridicat de pe pat. mi-a intins mina prezentindu-se: "Me llamo Juan Carlos. Me alegro de conocerle". Cu aceiasi voce, stranie, i-am raspuns: "Me llamo Dimitrie. Lo siento, solo hablo ingles". Spunindu-i ca vorbesc doar engleza, am crezut ca pot sa-l descurajez de la vreo conversatie mai lunga, ne-avind nici un chef de discutii, dar batrinelul mi-a raspuns imediat: "No problems, I speak english as well". Apoi intr-o engleza perfecta, "de Oxford", mi-a spus ca-i originar din Pirinei, dar niste afaceri urgente l-au obligat sa se duca in Sud, in Andalusia. Nu avea nici un chef sa calatoreasca si mai ales nu in Andalusia, dar "business is business". Mi-am dat seama ca suntem cam in aceiasi situatie si i-am povestit ca si eu doar "accidental" ma aflu in cupeul acela pe care il impartim pentru satisfacerea businessului. Am ris impreuna si am mai scimbat citeva banalitati de politete.

La un moment dat, il aud pe Juan Carlos exclamand: "Paralel Worlds! Asta-mi aduce aminte de colonelul Vershinin din piesa lui Cekhov: Trei surori! unde Vershinin proclama: Intr-un secol sau doua, sau intr-un milenium, oamenii vor trai intr-un alt mod, vor fi mai fericiti. Noi nu vom fi acolo sa fim martori la acea viata, dar de aceea traim noi acum, de aceea muncim. De aceea suferim. Ca sa creem acel viitor. Aceasta-i menirea existentei noastre. Singura fericire pe care o putem cunoaste este aceea de a munci pentru acest tel".

Apoi Juan Carlos tace si priveste tacut, asa cum doar batrinii stiu sa priveasca, undeva in gol sau intr-un viitor limitat de peretii compartimentului. Nu stiu ce sa-i raspund si ascult cum rotile trenului isi fauresc viitorul lor: dam-dam, dam-dam, dam-dam.... Juan Carlos ma priveste insistent si atunci spun si eu, asa, mai mult intr-o doara: "Kaku vine cu speculatiile omului de stiinta, vine cu ecuatii de probabilitati cu prea multe necunoscute. Nu vine cu un raspuns sau un adevar, daca asa ceva exista pentru noi oamenii. Vezi, pentru mine, originar din Romania, intalnirea cu domnia ta in acest tren si de fapt toate intilnirile si toata Spania ca atare, sunt lumi paralele. Am impresia ca sufar o existenta "in jumatati", in care, citeodata jumatatea mea de roman este ne-existenta si cateodata ea este singura existenta posibila. Doar rareori simt ca

sunt intreg, doar rareori pot sa-mi spun: Dimitrie esti tu, esti aici, si atunci cand pot spune asa ceva, am impresia ca lumea este intreaga si ca eu sunt centrul universului. Dar imi dau seama ca ceeace gandesc si simt la un moment dat, nu este nimic altceva decat zbulciumul intelectului si al spiritului meu personal sa se auto-inteleaga si sa se incadreze in lumea care-l inconjoara".

Juan Carlos se ridica si cu mainile la spate se plimba prin cupeu. De la usa la fereastră, de la fereastră la usa, inainte si inapoi si eu il privesc pina cand simt ca ametesc si ca sa nu ametesc si mai tare, inchid ochii.

Cand ai redeschid, Juan Carlos se aseaza in fata mea si incepe sa-mi vorbeasca: "M-am nascut intr-un castel vechi in Irlanda ca Desmond Fitz Gerald, iar atunci cand tatal meu a murit, am fost numit al 28-lea Knight of Glin. Am avut parte de o copilărie si tinerete privilegiata, fara griji si de aceea poate am fost atras, poate fara sa-mi dau seama, spre o lume diferita, felului meu de viata. O lume diferita de cea a Irlandei rurale. De aceea poate ca am plecat sa descoper o alta lume si un timp am crezut ca am gasit-o in Paris sau la Casinoul din Nice. De aceea poate ca intr-o noapte de betie si ruleta, am plecat din Casinou direct la gara si pe drum m-am hotarit sa ma inrolez voluntar in RCS (Razboiul Civil din Spania). Tot ca si acum, dar pentru alt business, m-am urcat intr-un tren si m-am trezit pe undeva pe linga Valencia.

Ce cautam eu acolo? Aventura? Glorie? Izbavire? Nu stiu, nu pot sa-mi aduc aminte ce cautam si acum dupa atatia ani nu mai are nici-o importanta. Oricum, nu eram eu singurul care cauta ceva, altceva sau care fugea de ceva spre altceva, ci multi altii. Eram un regiment de britanici acolo si eu, fiind nobil, educat si prin academii militare, am fost numit "capitan". Nu m-am bucurat mult timp de rangul meu militar, deoarece chiar in prima saptamina de lupte am fost impuscat in piept si Desmond Fitz Gerald pe care-l stiam, a murit. "I think he's dead" sunt ultimele cuvinte pe care le-am auzit si un cer albastru nesfirsit, a fost ultima imagine pe care am vazut-o. Ce simplu e sa mori impuscat! Simti ca si cum cineva iti da un pumn in piept si apoi totul se sfarseste in cateva minute! Ce complicata este, in schimb, viata! Te cauta, te gaseste si te pune la incercari!

Eu, de exemplu, m-am trezit bandajat tot in jurul pieptului, intr-un spital de campanie. Doua surori medicale care se plimbau printre raniti, s-au oprit si in dreptul patului meu si cea mai in virsta i-a soptit celeilalte: "nu cred ca Juan Carlos o sa supravietuiasca".

Habar nu aveam despre cine vorbesc acele femei, dar ceeace mi s-a parut ciudat era faptul ca intelegeam perfect spaniola, o limba complet straina mie! Se pare ca sora aia medicala nu a avut dreptate si nu am murit.

Atita timp cat am stat in acel spital de campanie, ceilalti raniti, doctorii si surorile medicale imi spuneau Juan Carlos, iar atunci cand eu incercam sa le spun ca sunt altcineva, Desmond din Irlanda, toti ma priveau cu ingaduinta si imi spuneau ca sunt inca traumatizat de razboi, traumatizat de ranile mortale pe care, doar ca printr-o minune le-am supravietuit. Cand am parasit spitalul, razboiul s-a sfarsit de mai bine de doi ani. In tolba mea de soldat am gasit niste acte in numele meu nou: Juan Carlos

G si o adresa undeva in Pirinei. Din curiozitate, m-am dus acolo sa vad despre ce-i vorba, sa ma lamuresc de unde vine acesta confuzie.....

Juan Carlos a continuat sa vorbeasca, dar parca in alta limba pe care nu o mai intelegeam si cantecul acelei limbi necunoscute m-a cufundat intr-un somn adinc, fara vise.

Doar dam-damul ritmic si continuu care, vrand-nevrand, te leaga si te face partas dansului nebunesc de metal dintre sine si rotile trenului, a continuat intr-un subconstient, care disperat incearca sa ma reasigure ca nu sunt mort, ci doar un simplu calator intre o viata oarecare si o moarte cu constante fixe:

dam-dam, dam-dam, dam-dam

dam-dam, dam-dam, dam-dam

.....Cand m-am trezit eram din nou singur in compartiment. Mi-am dat seama ca Juan Carlos a coborat undeva in timp ce eu dormeam, deoarece nici sacosa lui de calatorie nu mai era acolo. Patul lui era deja facut si arata ca si cand nimeni n-ar fi dormit in el.

Prin jaluzela de la fereastră, cu toate ca era inchisa, mi-am dat seama ca s-a luminat bine de ziua.

Ma scol, ma intind bine pina imi troznesc toate incheieturile si la chiuveta minuscule din compartiment, ma spal pe fata si pe dinti. Tocmai cand am terminat sa ma imbrac, cineva bate usor la usa si la raspunsul meu "Si", usa se deschide putin doar ca sa lase un cap cu chipiu sa patrunda in compartiment si capul spune: "Buna ziua. Trenul IR 402 va ajunge in aproximativ 15 minute la Roman".

Capul se retrage si inchide usa dupa el si eu cu gura cascata cred ca inca nu m-am trezit, cred ca visez, dar dupa cinci secunde de soc, ies pe culoar si strig dupa omul cu chipiu: "Cum la Roman? E o greseala, nu se poate..!"

"Da, Roman domnule! Unde altundeva, ca doar pina la Roman ati platit trenu!"

Abia acum imi dau seama ca vorbim romaneste, nu spaniola sau engleza si absurdul situatiei ma obliga sa ma reped la fereastră sa "controlez" unde ma aflu. Ma asteptam sa vad muntii Andaluziei, plantatiile de pomi de maslin, portocali, palmieri si sate albe atarnate de dealuri, dar ceeace fereastră trenului imi desira in fata ochilor, este o campie nesfarsita. Fete de floarea soarelui ma privesc mirate, pe cand sfecla si porumbul ma trateaza cu indiferenta, ca si cand nici nu as exista.

Ma ciup de obraz sa vad daca sunt treaz si ciupitul ma doare si cand simt ca ma doare, strig:

"Nu! Nu! Nu e posibil!" si ma retrag de la fereastră atat de violent incat ma impiedic si cad in fund pe culoarul vagonului.

O femeie care tocmai iese din compartimentul vecin, vine repede la mine si ma intreaba ingrijorata: "Ce sa- intimplat? Nu va simtiti bine, domnule? Aveti nevoie de ajutor?"

"Nu, nu va ingrijorati", raspund eu cu o voce ragusita si parca straina. "Doar m-am

impiedicat si am cazut, dar nu mi s-a intimplat nimic grav" Ma ridic, ai multumesc pentru amabilitate si dispar repede in compartimentul meu.

"Sunt un imbecil", ma gandesc cand sunt din nou singur. "Bine-nteles ca am nevoie de ajutor. Habar nu am unde sunt si cum am ajuns acolo unde nu stiu unde sunt, nu mai sunt sigur ca-s in toate mintile si in loc sa accept situatia asa cum e, mai fac si pe fudulul! Semne clare de schizofrenie!

Da, sunt bolnav la cap, am halucinatii, si totusi sunt lucid, gandesc ca de obicei. Ciudat! Foarte ciudat!"

Cu un scrisnet de roti, trenul se opreste si pe o placa mare albastra citesc: "ROMAN". O mina de oameni coboara din tren si se indreapta spre IESIRE, iesire care trece prin mijlocul unei cladiri de stil vechi.

Nu-mi gasesc bagajul cu care am purces la calatorie, ci doar o geanta simpla de piele. O fi a lui Juan Carlos? Mi-a luat bagajul meu si a lasat geanta asta aici? A fost oare Juan Carlos un hot, un excroc care fura prin trenuri?

Trebuie sa cobor din acest tren, n-am ce face si infasc geanta lui Juan Carlos sau a cui o fi fost si cu ea in mina, sar din tren in ultima secunda.

Sunt singur pe peron si ma uit de jur-imprejur de parca astept sa vina cineva, orisicine, chiar si hotul de Juan Carlos, dar nu vine nimeni si singura vietate care se apropie de mine, e un caine slab cu ochi umili si tristi.

Pina la urma, ies din gara. In fata garii sunt niste taxiuri si un taximetrist ma intreaba daca nu am nevoie de un taxi. Raspund; "Nu, nu am nevoie" si trec strada si ma indrept spre parcul din fata garii.

Ma sez pe prima banca si abia dupa ce m-am asezat constat ca banca este uda si simt ca's ud la fund ca si cand as fi facut pipi pe mine.

"Asta-mi mai lipsea!" imi spun si cu un gest nervos deschid geanta pe care am gasit-o in compartiment.

In ea sunt cateva creioane cu pasta, o agenda 2012 format A5 si un portmoneu simplu de piele neagra pe care il deschid.

In el sunt mai multe bancnote noi de o suta de lei, un permis de condus, o legitimatie si o carte de credit VISA. Le privesc cu uimire si le tot intorc pe o parte si pe alta si-mi soptesc de mai multe ori: "Nu pot fi reale. Uite poza mea acolo si dedesupt numele: Adrian Alui G.!"

Toate sunt valabile pina la data de 31 Decembrie 2014.

Cu toate ca sunt naucit de ceeace mi se intimpla, creierul imi lucreaza febril si imi genereaza in fiecare minut o noua explicatie, care mai de care mai absurda. Singura explicatie "plausibila" si pe care ar trebui sa o urmaresc este legata de Juan Carlos. Acest spaniol-irlandez sau ce dracului o fi, mi-a facut o farsa sau poate, cine stie, poate ca m-a hipnotizat!

Dar oare de ce? Un hot, un sarlatan mi-ar fi furat banii, actele, bagajul, dar nu mi-ar lasat alti bani in schimb si nu mi-ar fi inlocuit actele mele cu altele cu o identitate noua! Un hot obisnuit nu ar fi fost in stare sa-mi fure si trenul si tara, asa ca sa ma trezesc la Roman. Oricum, doar cu el salasuieste misterul, cu cine altcineva?

"Trebuie sa fac pe dracu-n patru si sa-l gasesc!"

Ma ridic de pe banca si cu nadragii inca uzi la fund ma indrept foarte hotarat spre gara.

...Tocmai cand ies din parc, aud cum cineva striga: "domnule Alui G., domnule Alui G", dar nu reactionez imediat, deoarece, fireste, e vorba de altcineva, asa ca fac inca vreo doi-trei pasi inainte de a ma opri. Ma luminez la fata si imi spun: "in sfarsit, lucrurile se vor lamuri, Adrian Alui G. trebuie sa fie prin apropiere!"

Fac un cerc de treisutesaizeci de grade si, la inceput, nu vad nici un suflet de om prin apropiere incat imi vine sa cred ca am avut o halucinatie auditiva, dar din umbra parcului, inspre vine se indreapta o femeie.

O recunosc! Este aceeaasi doamna care, in tren, m-a asistat la caderea in fund pe culoarul vagonului de dormit! Doar de asta mai aveam nevoie, imi spun si incep sa-mi continui drumul inspre gara.

-Domnule Alui G., ce s-a intimplat? Sunteti sigur ca va simtiti bine? intreaba femeia aia, cu o voce care ascunde in ea neliniste si buna-vointa.

"Nu, nici o grija, ma simt minunat" raspund eu destul de iritat, ca si cand cineva m-ar fi insultat.

"Am uitat ceva la gara" mai spun si aproape alergand trec strada si intru din nou in gara ROMAN.

"Ce aia masii, se pare ca-i mai multa lume amestecata in farsa asta complet deplasata. Farsa de studentie, nu de oameni adulti si responsabili. Cine dracu se ocupa cu tamenii de genul asta?!"

Sunt revoltat si scarbit, dar trebuie sa ma controlez! Imi dau seama ca nimeni nu ma va ajuta daca eu imi vars veninul pe orisicine, mai ales pe oameni nevinovati care nu au nici in clin nici in maneca cu farsa jucata mie.

Umblu prin gara , nu vad pe nimeni si atunci ma duc la ghiseul unde se cumpara biletele de tren si intreb:

"Nu va separati, aveti cumva lista pasagerilor de la vagonul de dormit care a sosit azi dimineata de la Barcelona. Ah, Bucuresti, scuzati!"

Imi caut un amic venit din strainatate, Juan Carlos, dar s-ar putea sa fi calatorit sub numele de Fitz Gerald".

-Imi pare foarte rau, dar noi nu avem datele personale ale pasagerilor.

Incercati la hotel sau la politie.

Astea fiind spuse, functionarul feroviar inchide fereastra si dispare undeva in interior, lasandu-ma singur si la fel de dezorientat ca inainte de a vorbi cu el. Cumva nu-i drept si pentru ca-l banuiesc si pe feroviar de "conspiratie" sunt si mai separat si lovesc un cos de gunoi cu piciorul. Ma lovesc la tare glezna si ca sa nu urlu de durere imi bag pumnul in gura si respir adinc de cateva ori.

Durerea din glezna ma sileste sa-mi adun gandurile si, vrind-nevrand imi dau seama ca "situatia" mea nu-i simpla , ca nu-i vorba doar de un vis sau de o o banala farsa jucata de niste prieteni.

Nu, trenul ala de noapte, m-a transportat intr-o "alta realitate", o realitate care fara mila considera ca fac parte din ea si ma obliga sa particip activ la ceea ce se intimpla. Si eu particip ca un paralizat care asteapta sa apara cineva, orisicine, sa-l ajute sa dispara din realitatea asta.

Si unde dracu-i acum Juan Carlos Desmond FitzGerald, impuscatul-reinviatul? As vrea acum sa-l intreb cum a facut atunci cind s-a trezit ca nu-i el insusi ci un altul in Spania! De ce nu l-am ascultat mai cu atentie? De ce am adormit ca un porc, in loc sa fiu ochi si urechi?

In aroganta mea, am considerat "povestea" lui Juan Carlos, o fantezie vinduta ieftin unuia care, din intimplare se afla in acelasi cupeu de tren. Vinduta, asa ca omul sa-si dea importanta si ca sa treaca timpul!

Mi-am zis atunci ca acel Juan carlos, vorbeste aiurea sau ca-i vreun tacanit si de aceea nu l-am luat in serios si vorbele lui au avut un efect de somnifer.

....Da, totul s-a intamplat ca si cand eu nu asi fi fost acolo, partas la propria coexistenta, ci doar un simplu observator plictisit, care cumva este "obligat de imprejurari" sa accepte ca realitatea lumii inconjuratoare te forteaza sa ai intalniri cu alti oameni, intalniri cu fapte pe care tu nu le-ai considerat serioase, nici macar demne de putina atentie.

"Banalitatea cotidianului pare sa fie o chestie serioasa, natangule", imi spun enervat la culme de atitudinea mea flegmatica, de superioritate, pe care stiu ca o am din cand in cand.

Detalii care poate acum mi-ar fi fost de folos, nu mi le amintesc. Mi-a dat oare Juan Carlos ceva de baut, m-a drogat sau hipnotizat? Habar nu am! Nici nu mai sunt sigur ca am urcat in tren la Barcelona. Gara si trenul imi apar in memorie doar ca niste carti postale vechi in care imaginea pare stearsa, mincata de timp si de nesigurante. Transpir si transpiratia mi-este cand rece cand calda si parca cu fiecare strop de transpiratie pierd amintiri, pierd curaj.

Imi tremura mainile si genunchii si asa tremurind ma asez pe o banca. Poate, cine stie, vine un alt tren, sa ma urc in el si sa plec altundeva, poate inapoi. Sa ajung acolo de unde am plecat, si de unde as putea sa-mi incep voiajul din nou. O alta calatorie, care chiar daca nu-i cea initiala e totusi calatoria in care eu sa fiu mereu eu si nu altul. Nu pot sa-mi dau seama cat timp am stat pe banca aceia cu coatele sprijinite de genunchi si cu capul in maini, deoarece insasi spatiul si timpul par sa fie, ca si mine, paralizate, inerte. O bataie usoara pe umar ma readuce la o realitate care in fond nu-i realitatea mea, dar cumva sunt "functional" in ea si reflexiv ridic capul sa vad cine ma deranjeaza. "O fi vreun impiecat de miscare" ma gandesc, dar cand ma uit mai bine vad ca persoana care m-a batut pe umar este tot aceiasi femeie pe care am intalnit-o in tren si care se pare ca nu are altceva mai bine de facut decat sa ma urmareasca, sa-mi inregistreze nelinistea, confuzia si mizeria.

Observ ca imi vorbeste, dar la inceput nu aud ce spune, ca si cand as fi scufundat intr-un acvariu, dar incet, incet imaginea ei devine tot mai clara si aud cum spune: "...oricum trebuie sa veniti la scoala noastra astazi dupa-masa".

O privesc foarte nedumerit, socat si atunci ea continua zambind indulgent, "da, poetul Adrian Alui G va vorbi astazi la Liceul Roman Voda despre Constiinta si Evolutie".

"???? Nu se poate" raspund" si cu maini tremurande imi scot din geanta agenda 2012. Deschid la 14 Octombrie si citesc uimit cu glas tare: "Liceul Roman Voda, ora cinci, despre Constiinta si Evolutie".

Apoi, cu o voce care nu-i vocea mea obisnuita, ingan; "Doamna..."

"Milescu" completeaza ea.

"Doamna Milescu, eu pina nu demult am fost altul, un alt om, de altundeva si chiar daca poetul Adrian Alui G imi este oarecum cunoscut, nu pot tine un seminar in numele lui. Nu e drept nici fata de el si nici fata de mine!

Uitati-va bine la mine, nu sunt eu cel pe care-l asteptati. Este, vedeti bine, vorba despre o confuzie, despre ceva ce eu nu pot sa explic. Singurul lucru pe care, oarecum il inteleg, este acela ca eu nu sunt pregatit pentru aventura asta si mai ales nu sunt pregatit pentru vreun seminar filozofico-literar!"

"Domnule Alui G, se vede ca sunteti poet! Cata imaginatie! Ce introducere deosebita la un subiect asa de controvers! Ce teatru magnific! Nu am stiut ca sunteti si actor. Mystic! Formidabil!!

Nu doresc sa fiu indiscreta, dar propun sa va conduc eu prin Roman pina la ora prezentarii si de asemenea va invit sa fiti oaspetele meu pentru masa de prinz.

"Accept! raspund eu intr-o suflare. Sunteti, in fond singura fiinta umana, care in ultimul timp mi-a acordat atentie si care poate ca, pina la urma, ma va ajuta sa ma descurc in aceasta realitate, pentru mine noua, confuza".

Pentru prima data de cand ne-am intalnit, o privesc cu atentie. Nu pot sa-i dau o varsta, doar constat ca-i destul de inalta, zvelta, dar cu forme bine implinite si picioare lungi de alergatoare. Are un par saten taiat scurt, frunte inalta si inteligenta, ochi verzi-caprui.

Ma gindesc ca in alte imprejurari, mai relaxate, mai obisnuite, as fi fost atras de aceasta femeie. Poate ca m-as fi si indragostit de ea, dar acum in circumstanta de ne-ajutorat, vai de capul meu!

Mergem agale, unul linga altul si, ca in surdina, aud ca-mi vorbeste despre istoria Romanului, despre arta si cultura, despre sperante de viitor.

Din cand in cand, spun si eu cate un "da" sau "nu" si atunci ea ma priveste mirata. Probabil ca le spun la intamplare si atunci cand nu trebuie sau cand nu se nimeresc, dar nu-mi pasa. Ma simt mult mai bine, ma simt, cumva, in siguranta, alaturi de dna Milescu, pe care o cheama Ana, pe numele mic. Insista sa-i spun Ana si ea imi spune Adrian.

Trecem prin piata, care-i chiar linga gara si nu pot sa ma abtin sa nu iau in mina si sa miros fructele si legumele expuse de taranii moldoveni. Mirosul asta ma readuce in alta era, in tinutul copilariei, tinutul basmelor si a placerilor simple, curate si binefacatoare.

Un mos imi da sa gust cas proaspat si gras si pina la urma ai cumpar un bulgar de

cas, pe care il dau Anei, nestiind ce altceva sa fac eu cu el.

Ana vorbeste si mie imi place din ce in ce mai mult sa o ascult. Vocea ei ma linisteste, ma face sa cred ca totul este bine si ca lucrurile se vor aranja, chiar daca par complicate si de ne-inteles acum. Ma simt de parc-as fi cu un prieten vechi de care m-am despartit odata, dar pe care l-am regasit.

....Pe tesatura de matase intinsa peste Roman, dar si peste toata lumea posibila in acel moment, nu e nici macar o banca de sezut sau vreo balustrada de sprijin. Nu coboara din vazduhul tesaturei, ingeri sfatuitori si pazitori de rele de parca Cerul intimidat de confuzia mea personala, s-a retras dincolo de orizonturi, si-a inchis ferestrele si astfel am ramas singuri, in voia nimanui. Sau poate ca doar eu am ramas singur, ca urmare, ca pedeapsa, ca declansat aceasta stare imposibila. Ma simt vinovat fata de mine insumi, ma simt vinovat fata de trecatorii Romanului, care parca anumit ma inbrancesc cand trec pe langa mine.

Fara sa vreau imi vin in gand vorbele lui EC; "In atacurile mele de optimism, imi amintesc ca viata mea a fost un infern, infernul meu, un infern pe gustul meu".

Bine, dar el asa a vrut sa fie, asa si-a "ales" destinul sau poate ca Destinul i-a oferit doar o singura posibilitate de alegere, de existenta.

Pe cand eu?

Eu nu prea cred in destin, nu sunt sinucigas deghizat, vorbesc prost franceza.....

"Am ajuns", o aud pe Ana cum spune si cuvintele ei, la inceput de ne inteles, ma patrund si se raspindesc prin artere in tot trupul. Simt cum imi ard ochii pe care sunt nevoit sa-i ridic, sa mi-i sterg cu pumnii si sa privesc.

Tesatura de matase care acoperea Romanul adisparut ca si cand nici nu ar fi existat si cu o claritate deosebita vad o casa albastra intr-o curte verde, vad un vazduh care tremura si se pierde intr-un cer portocaliu, undeva in spatele casei.

Madame Milescu, cotrobaie prin poseta, scoate o cheie, descuie usa si o deschide larg in fata mea. Nu scrie nimic pe usa. Am fi putut foarte bine sa intram intr-o casa straina.

Pereti albi, o masa din lemn masiv, niste scaune si un ceas mare de perete. Tic-tac, tic-tac, tic-tac, spune ceasul asta si-mi aduce aminte de dam-damul rotilor de tren. Acel tren care m-a "adus" aici, unde nu stiu cine sunt si nu stiu ce sa fac. Am o presimtire grea privind ceasul si mai ales ascultindu-i tic-tacul lent si in aparenta nevinovat. E cumva intr-o mascopie mecanica cu trenul de noapte? Are ceasul asta un scop bine determinat si anume sa ma scoata din "timpul meu"?! O fi vorba aici de transcendentia sau sunt pur-si-simplu fericile caruia Providenta i-a dezvaluit un secret si cu toate ca ea, saraca Providenta, se straduieste sa ma acomodeze intr-o noua stare, superioara de existenta, eu ma impotrivesc si ma complac in amintiri si in spaima.

Asa, orb de providenta, incapabil de rationament, haituit de o realitate care mi se pare absurda, il injur in gandul meu pe Cioran si mai ales il invidiez pentru claritatea lui simpla de care isi sprijinea "angstul" existentei: "ariditate supranaturala imensa

ca si cand as incepe o noua existenta pe o alta planeta, unde vorbirea este necunoscuta, intr-un univers dusmanos limbii si incapabil de asi crea una pentru el insusi".

Dam-dam, tic-tac, vorbire necunoscuta, universul meu arid incepe sa ia forma. Da, da, imi spun si astea sunt primele cuvinte pe care le avem in comun. Eu si cu noul meu univers.

Ana trebaluieste prin bucatarie si ma intreaba daca ma simt bine. Da, raspund eu si am impresia ca acest Da suna foarte convingator.

Imi inchipui ca in acest fel, Ana poate continua cu treburile ei si eu pot sa continui nedisturbat cu gandurile mele.

Ma straduiesc sa-mi amintesc care sunt "gandurile mele".

Ma invirt prin casa, intru in baie, fac pipi si ma privesc in oglinda. Vad un barbat care ma priveste intens din partea cealalta a peretelui. Cred ca nici macar nu e in casa. Ma priveste de undeva de afara. Pina la urma ai intorc spatele si intru intr-un dormitor cu perdele inchise la fereastra, un pat mare cu noptiera si un dulap. Dormitorul se invarte in jurul meu si ca sa nu cad, ma sprijin cu mina de pat. pina la urma sunt nevoit sa ma intind pe el. Privesc un tava inalt care in centru are un candelabru de cristal. crisatlele se misca in jurul lor insile si incet-incet si tavanul incepe sa se invarteasca. Incerc sa-l opresc, dar nu pot si el continua sa se invarteasca din ce in ce mai repede, pina cand, la un moment dat, se sparge in mii de bucatele.

"Nu sunt altceva decat stele si galaxii invecinate si eu sunt culcat acum in centrul universului" imi spun.

Apoi e liniste deplina.

In pirueta simpla a tavanului, timpul si spatiul au disparut si eu sunt singur acum in centru universului. Sunt centrul Universului!

Nu mai am la ce sa ma gandesc. sunt multumit ca stiu cine sunt.

Liniste. Pace. Nu simt nimic si starea aceasta este identica celei pe care am trait-o in clipele de dinaintea Big-Bangului.

Nimic. Nimic. Nimic. Nimic.

Deodata o explozie, o cutremurare, gem in durere si pina la urma strig ceva introo limba noua, inca nevorbita. Simt!

Deschid ochii, vad si aud. Linga mine, in pat, e Ana. Si ea geme usor. Suntem goi pusca amindoi.

"Doamne, dar ce s-a intamplat?" intreb cu voce stinsa.

"Nimic, am facut dragoste. Dragoste pasionata", raspunde Ana simplu.

"Nu, nu inteleg" ingan eu, mai mult pentru mine si nu ca un raspuns dat Anei. "Eram singur, eram centrul universului in perfecta armonie cu Nelinistea di-mprejur".

Ana se intinde inspre mine si, fara o vorba, imi ia capul in maini si mi-l aseaza usor pe pieptul ei. Ma mingaie sa ma linisteasca ca si cand as fi un prunc.

Privind-o am impresia ca-i doar o fetiscana, abia iesita din pubertate care incearca sa fie mama. Ciudat, nu am constiinta incarcata. Nu am impresia ca am facut ceva gresit!

Ma ridic si ma duc la baie. Barbatul din oglinda, cel din partea cealalta a peretelui, a disparut.

.....

Ma intorc in dormitor, pun ceva pe mine si o caut pe Ana prin casa. Tic-tacul din perete arata zece fara cinci minute. Ceasul ala imi vorbeste din nou si-mi arata un timp pe care ar trebui sa-l accept instantaneu ca ceva obiectiv si absolut, dar in situatia in care ma aflu de ieri seara incoace, ceasul asta nu-mi spune nimic. Imi dau seama ca-mi arata Timp, dar e un timp care nu-mi apartine, un timp care, in fond, ma tine prizonier in alta dimensiune, in alta existenta decat a mea proprie si de aia ceasul ala cu tic-tacul lui, ma nelinisteste intr-un mod bizar. Ma simt partas la creierea unui nou timp, care are si alte calitati pe langa masurarea simpla a trecerii secundelor una dupa alta. Da, alte calitati, dar care or fi ele? Imi propun, in gand, sa le descoper. Nu acum, mai incolo. Nu stiu cand.

Pe un perete, in sufragerie, e o biblioteca, in care aranjate frumos, dupa dimensiune, sunt o gramada de carti: Sadoveanu, Eminescu, Cosbuc, Creanga, Blaga, Balzac, Stendal, Miller, Hemingway, Eliade, Calinescu, Adrian Alui G, Borges. Un rand mai jos sunt Hasdeu, Preda, Stancu, Voiculescu, Goga si Nietzsche.

Fara sa vreau ma gandesc: "carti una si una, pe gustul meu, de parca le-am fi ales impreuna". Simt miros de mancare si il urmez pina in bucatarie, unde Ana, intr-un halat de matase prin care pot sa-i vad corpul acela sculptat de un zeu partinitor, sta in fata aragazului si fredoneaza o melodie necunoscuta mie. Ma aude ca intru in bucatarie si ma intreaba: "vrei sa maninci o omleta cu ciuperci si branza telemea?"

"Da, multumesc", raspund si pentru prima data de cand am parasit Barcelona sau Bucurestiul, sau ce-oi fi parasit, simt ca mi-este foame.

Ana imi pune in mana o ceasca mare plina cu cafea neagra si ma izgoneste din bucatarie. "Haide, du-te in sufragerie ca vin si eu intr-o clipa cu dejunul". Cu toate ca notiunea "o clipa" imi pare foarte suspecta, o ascult. Ma asez la masa din sufragerie si sorb cateva inghitituri din cafeaua aia tare si aromata, sorb cu speranta ca ma voi trezi la "adevarata mea realitate", ca ma voi trezi in trecut.

Nu se intampla insa nimic si-mi repet in gand de mai multe ori: "E doar un vis. Un vis cu tilc, dar din care, odata si odata tot ma voi trezi si treaz in vis sau realitate, voi fi din nou eu. Poate ca exista o parola de trecere, pe care ar trebui sa o spun cu glas tare intors cu fata la ceasul din perete, o parola pe care eu poate ca o stiu, dar nu pot sa o pronunt tocmai acum".

Ma gandesc ca nu poate fi vorba de ceva simplu ca Abacadabra, Hocus-Pocus sau Realitate Deschide-te, ci de ceva mai complicat, de o formulare noua care nu a mai fost folosita si de aceea imposibil de re-amintit. Trebuie sa fie ceva personal, legat doar de mine si poate de Ana, ca altfel cum se face ca sunt aici daca nu Providenta mi-a ales locul si persoana. Si aceasta intimitate directa, simpla si naturala nu ar fi fost posibila intre doi straini care acum trei ore nici nu aveau vreo idee de existenta celuilalt.

Beau cafea si ma straduiesc sa descoper un numitor comun intre Barcelona, Bucuresti, Ana, Roman, Adrian Alui G, eu, dar nu-mi vine nimic altceva in cap decat hocus-pocus, tic-tac, abacadabra. Oricum sunt mai linistit, deoarece cred ca am descoperit "un ceva" care poate sa duca "unde". Am o explicatie mai logica pe care mintea mea poate sa o accepte si sa o prelucreze si acest lucru ma convinge ca nu mi-am pierdut mintile si ca voi avea o sansa sa-mi rezolv problema, ca si cand asi rezolva o ecuatie matematica.

Ana vine cu doua farfurii mari si tacamuri pe care le pune pe masa, apoi dispare din nou si se reintoarce cu o tava mare pe care e o tigaie fumeganda, paine si o salata de rosii.

Pune in farfurii portii egale de omleta si, cumva parca scuzandu-se, imi spune; "Altceva nu am, pofta buna!"

Ai raspund; "pofta buna!" si incep sa maninc. Omleta Anei este cea mai buna omleta pe care am mancat-o vreodata si dupa cateva inghitituri spun cu gura pe jumătate plina: "Nu stiu ce i-ai facut, dar omleta asta-i divina. E mancare pentru zei, si e un mare pacat ca nu o putem imparti cu tot restul omenirii!"

"Eh, nici chiar asa! Probabil ca esti flămând lihnit si atunci orice mancare ti se pare exceptional de buna" zice Ana rızand.

"Nu sincer, nu exagerez" mai spun eu cu gura plina si in timp record imi termin de mincat omleta.

Cand si Ana a terminat de mincat, e exact ora zece si douazeci de minute. Ma mir ca nu mai aud tic-tacul ceasului si aceasta "liniste", in loc sa ma bucure, sa ma reasigure, ma intristeaza. E o tristete combinata cu o neliniste ciudata, o neliniste existentiala primitiva, ca si cand tic-tacul acela facea parte integrala din existenta mea actuala. Da, tic-tacul ceasului era intr-o anumita masura o punte de legatura intre mine si o realitate pierduta, disparuta.

Ana imi simte nelinistea si ma intreaba; "La ce te gandesti? Ai constiinta incarcata ca am facut dragoste? Pentru mine a fost ceva spontan si natural si..."

"Ah nu, nu la asta ma gindesc. Adevarul este ca nici nu mai sunt in stare sa-mi dau seama daca eu sunt acela care gandeste sau altcineva gandeste pentru mine. Nu sunt capabil sa discriminez si mi-e teama ca cele mai simple lucruri pe care le spun sau le fac, nu au nici un sens. Nu numai pentru tine, dar si pentru mine insumi. Vezi, totul a inceput atunci cand m-am urcat in tren la Barcelona si mai ales dupa ce l-am intalnit pe individul acela care a murit irlandez in Razboiul Civil din Spania si s-a "trezit" spaniol".

Ana ma priveste cu ochi mari si poate pentru prima oara decand ne-am intalnit incepe sa-si dea seama ca nu-s normal la cap.

Oricum, daca am inceput sa-i povestesc ce ma framinta, nu ma las intimidat de privirea ei nedumerita si continui: "Nu am dat atunci nici-o importanta discutiei pe care am avut-o cu acel strain, crezand ca am de-a face cu un nebun sau cu un mincinos profesionist".

Ai povestesc Anei tot ce-mi amintesc din intalnirea mea cu Juan Carlos si pe masura

ce-i povestesc am impresia ca "marturisirea" mea, pare trasa de par, ireala, de necrezut. Pare a fi o bazaconie si de aceea imi termin istorisirea cu o voce slaba, ca si cand mi-asi vorbi doar mie insami; "Adevarul este ca acum nu mai sunt sigur ca acel Juan Carlos Fitzgerald exista sau ca a existat cu adevarat, nu mai sunt sigur ca eu si cu tine impartim aceiasi omleta intr-o realitate comuna. Nu mai sunt sigur de nimeni si de nimic. Mi-e teama sa-mi intorc privirea de la tine, mi-e teama ca in fractiunea in care nu te vad, vei dispere pentru totdeauna".

Cand am terminat de vorbit, aud din nou glasul ceasului: tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Ma ridic de la masa si cu pasi repezi si hotariti, ma duc, fara sa stiu de ce, la baie. Barbatul de dincolo de perete, e acolo, ma asteapta si ma priveste cu ochi mari si intunecati.

"Du-te dracului!" ai spun. Apoi spun; "Iarta-ma!"

Nu-mi raspunde, de parca ar fi o fata de lut sau de piatra arsa si dupa citeva clipe de asteptare ai intorc spatele si ies din baie.

dimitrie martie 2013

Omul din perete e acolo, dar e doar piatra, sticla care reflecta nesiguranta si nedumerire. Il las acolo, ies in curte si umblu desculc prin iarba, ma uit in sus si privesc cerul albastru si adinc. Astept un semn, dar nu primesc nici unul. Cerul tace si tot orasul e mut, parca inmarmurit intr-o ceata alburie. O pinza de matase s-a asternut din nou peste lume sau doar ochii mei sunt incarcati de prea mult cer?

Nu vad nici un suflet de om, nici o pasare, nici un vierme si o clipa iarasi cred ca-s singur pe lume.

"Si-acuma ce?!" strig eu la cer.

Si-acuma ce?! Si-acuma ce?! raspund ecouri, care-mi suna in cuget ca niste clopote si ma fac sa cred ca Cerul ma intreaba pe mine si nu eu pe el; "Si-acuma ce?!"

Habar nu am ce sa-i raspund si speriat ma intorc repede in casa.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac imi spune ceasul din perete si pentru prima data ma simt bine venit undeva si timpul acesta pare a fi acum si timpul meu.

Poate ca Ana are dreptate atunci cand ma indeamna sa las Totul in voia Domnului si poate ca acest indemn se refera la capacitatea de a-ti accepta soarta, de a-ti urma destinul, chiar daca pe drum ai momente de nesiguranta, de neincredere.

"Ana ai dreptate! Ai mare dreptate!!", strig in gura mare si ea raspunde de undeva, parca din alta dimensiune; "Sigur ca am dreptate! Dar vezi, pentru ca intotdeauna am dreptate, nimeni nu vrea sa traiasca cu mine. Fostul meu sot, m-a parasit sub motivul ca as fi stearpa si nu m-a crezut atunci cand i-am spus ca nu eu sunt stearpa ci el este steril. Dovada ca am avut dreptate este faptul ca in ultimii cinci ani a mai avut doua neveste si nici una nu i-a facut vreun mostenitor. Probabil ca va fi multumit cand o femeie o sa-l minta si ai va face o odreasla cu un alt barbat. Tu ai copii, nu-i asa?"

"Da am", raspund putin nesigur de potentialul acestei intimitati si mai ales nesigur

de identitatea mea proprie si cea a eventualilor copii.

Dar, in noua conceptie in care ma straduiesc sa exist si anume, "In voia lui Dumnezeu", atat eu cat si copii mei sau ai lui Adrian, care sunt tot eu, suntem posibili, reali si acceptati asa cum suntem. Fara inflorituri, fara paranoia existentiala gandita si deci falsa a identitatilor.

Sunt, Esti, Suntem! Ce simplu, ce frumos, ce adevarat! Si nu este oare de ajuns, sa pornesti de aici, de la acest Sunt? De ce altceva mai ar fi nevoie ca sa fi, sa existi ca suflet si cuget?

"Ana, de ce ai nevoie ca sa existi?"

"Pai, ai nevoie de incredere, de credinta. Trebuie sa Crezi ca existi si daca tu crezi ca esti posibil si real atunci orice si oricine este posibil si real in orisice existenta. Acceptandu-ma pe mine in existenta mea actuala, eu Cred ca Dumnezeu e posibil si real. Restu-i istorie si destin pe care ni le croim impreuna".

"Impreuna cu cine?"

"Cum cu cine? Impreuna cu noi insine, impreuna singuri cu Dumnezeu!"

Asi vrea sa-i spun ca am, totusi, unele indoieli, mai ales cand simplitatea asta este atat de complicata ca sa fie inteleasa in adevarata ei profunzime incat omul se chinuie de mii de ani sa o accepte. Doar atat as vrea sa-i spun, dar nu gasesc cuvinte potrivite. Ana se intoarce inspre mine si cu o voce vesela imi comanda: "Hai repede, imbracate! Vreau sa mergem sa-ti arat un loc special si minunat"

O ascult si ma imbrac repede. Nici nu am prea multa imbracaminte din care sa aleg. Iesim in curte, ocolim casa si in spatele casei e un sopron de lemn cu acoperis de tabla.

"Aici e locul unde-mi ascund Mercedesul" zice Ana si deschide usa dubla a sopronului. Mercedesul Anei e un Logan, destul de vechi alb-cenusiu cu scaunele acoperite cu covorase colorate.

"Frumoase covorasele astea" le laud eu.

"Sunt mostenire de la bunica, ea le-a facut de mina".

Cand iesim cu masina pe strada, o intreb:

"Unde mergem?"

"Nu-ti spun! Ai sa vezi".

dimitrie, Martie 2013

Ana opreste masina la o bariera de tren si isi aranjeaza parul cu mina privindu-se in oglinda de retrovizor.

"Vai ce par nesuferit. Uite-l cum sta in toate directiile, de parca ar fi de capul lui. Lumea poate crede ca-s o neglijenta, o puturoasa care nici macar de igiena personala nu se ocupa"

"Arati foarte bine asa, putin ciufulita. Oricine te-ar vedea acum nemachiata, naturala, ar crede ca esti o fetiscana de liceu".

Ana ma priveste neincrezatoare, apoi imi zambeste si ma bate usor cu palma pe genunchi. "Eti un mincinos generos. Asta esti si nimic mai mult, dar te rog sa nu te schimbi!"

Un tren trece in goana mare prin fata noastra, ducand cu el pungii de plastic, ziare si cocolosi de iarbi si scaieti. Inchid ochii si incerc sa-mi imaginez de unde vin toate lucrurile astea care alearga nebune pe linga tren. Cum au ajuns acolo si unde vor sa se duca? La Iasi, la Barcelona, Zagreb sau Paris? Sau, ca si mine, undeva unde nu se aspeptau sa ajunga?

Imi imaginez oameni care, cu spatele intors inspre calea ferată, arunca lucruri ca astea peste cap ca si cand inadins nu vor sa vada unde le arunca. Ca si cand aruncarea asta peste cap ai scuza de vreo responsabilitate. Imi imaginez cum necunoscuti, oameni batrani si copii, cot la cot, le aduna, undeva in India, Mexic si Brazilia. Le aduna in saci, saci pe care-i cara in spate si cu care dispar in necunoscut.

Un hartop din drum imi sperie imaginatia si in locul ei apare un drum ingust de tara strajuit, de o parte si de alta, de plopi sau de artari.

Pe un camp, si la dreapta si la stanga drumului, sunt, incovoaiati peste sape si tarnacoape, niste mogaldete in haine pestrite, care de la distanta nu sunt nici barbati nici femei ci doar simpli lucratori ai pamintului. Impreuna cu ei sunt niste caini slabi, galbeni-cenusii, niste gaste, cateva capre si vreo doua vaci. Cu toate ca masina merge si se distanteaza tot mai mult, imaginea asta ramine multa vreme aceiasi si ma forteaza inapoi in vremuri si spatii uitate in cufarul amintirilor. Sunt locuri care credeam ca nu mai exista, locuri care demult timp, au fost excluse din lumea mea fizica si spirituala. Cumva, ma simt vinovat si incerc sa-mi amintesc de ce am ales calea uitarii, calea negarii trecutului care, odata, mi-a apartinut si care ar trebui sa fie mereu alaturi de mine.

Nu pot sa-mi amintesc si de aceea poate, in neputinta, ma intorc inspre Ana si o intreb: "Vezi?"

"Ce sa vad?" se mira ea.

"Campul, oamenii campului cu sapa in mina, caprele si cainii!", raspund eu cu glas puternic si entuziasmat ca si cand i-as fi spus: Uite Piramidele si uite-l pe Gilgamez cum ai intipa pe extraterestri in Babilon!

"Sigur ca-i vad. Sunt tot oamenii aia si desigur aceleasi capre si caini, pe care i-am vazut si saptamina trecuta si anul trecut. Aici, la tara, nimic nu s-a schimbat in ultimii ani, nici macar saracia".

"Scuza-ma, am vrut doar o confirmare. Un moment am crezut ca am vedenii, ca ceeace vad nu e real, ci imagini ascunse in memorii vechi, ascunse in dorinte suprimate de vointa de a fi altceva, altcineva".

Ana incetinesc putin, trage masina spre dreapta si ma intreaba cu glas foarte serios: "Adriane, te simti bine? Vrei sa ne oprim si sa ne intoarcem acasa? Vrei sa te conving eu ca nu halucinezi si ca lumea din jurul tau este reala? Vrei sa-ti spun ca tot ce am facut noi de azi dimineata incoace, de fapt nu s-a intimplat decat in fantezie, in poezia vietii? Viata pe care doar cateodata o acceptam sa fie asa cum este?"

Bine, daca o faci expre, ca sa ma coplesesti cu imaginatia ta poetica, nu te mai obosi. Sunt deja profund impresionata!"

Tac. Ce sa-i spun? Ca n-are dreptate sau ca eu cu toate cele intimplate de cand am intilnit-o, continui sa simt ca pesesc cu un picior intr-o realitate si cu celalalt schiopatez intr-o alta realitate? Sau sa-i spun ca, in fond, sunt mai fercit acum decat am fost, poate de multi ani incoace, cu toate ca nu inteleg nimic din tot ce mi se intimpla?

Da, sunt nelinistit, poate chiar infricosat, dar in acelasi timp simt ca ma patrunde o energie vitala noua, necunoscuta si puternica, care ma obliga sa fiu atent cu mine insumi, sa iau in seama lumea inconjuratoare si mai ales sa fiu responsabil de orisice act savarsit nu numai de mine, dar si de altii.

Continuam in tacere si ma bucur ca peisajul se schimba, devenind tot mai salbatic. Trecem printre niste dealuri, intram intr-a padure si drumul de tara se sfarseste brusc la o bariera de maracini. Coborim din masina si Ana spune, aratindu-mi vag cu mina verdeata inconjuratoare,: "Uite, aproape ca am ajuns!".

Porneste cu pasi hotariti, pe o poteca aproape invizibila, printre maracini si arbusti si eu o urmez ferindu-ma cu amandoua mainile de crengute elastice si spini care se inghesuie sa-mi mingaie fata. Mersul prin padure ma invioreaza si ma simt bine, vesel, chiar nefiresc de exaltat. Aud pasari care canta, vad o veverita si simt ca padurea ma binecuvinteaza si ma ocroteste.

Ne oprim intr-o poenita si acolo la poalele unui deal, pe jumatate sapata in poala dealului, e o casuta din birne de lemn cu acoperis de pamint, iarba si buruieni.

Un dulau, brun-roscat, cu o coama de leu in jurul gatului, apare de dupa casuta si se indreapta spre noi. Nu latra, nu miraie, dar e asa de mare si de impresionant ca ma opresc inmarmurit pe loc.

Ana ma indeamna sa continui si-mi spune sa nu-mi fie frica deoarece "Ursu" o cunoaste si atunci sunt si eu acceptat. Adevarul este ca, cu toate ca-i respect pe aia mari si puternici, nu mi-a fost niciodata frica de caini, deoarece si eu am avut caini mari de cand ma stiu.

Ursu, vine la mine si imi miroase atent picioarele, fundul, mainile apoi isi ridica capul si ma priveste. Are niste ochi mari, galbeni si inteligenti cu care imi vorbeste: "Esti OK. Te accept aici pe domeniile mele si, cine stie, poate ca in viitor, ne vom si imprieteni".

Eu nu-i raspund, nu-l ating inca, dar o las pe Ana sa-l mangaie, sa-l stringa cu bratele de gat si sa-l dezmierde cu vorbe dulci.

Cand si-au terminat ritualul de reintalnire si de bun venit, Ursu se intoarce si, fara graba, ne conduce inspre casa.

dimitrie, aprilie 2013

.... Intram dupa caine intr-o odaie lunga si destul de ingusta, unde singura lumina vine prin usa de la intrare si de la o lumanare groasa asezata pe o masa simpla de

lemn. Nu e nimeni in odaie si Ana, dupa ce da un ocol, se intoarce spre mine sim-mi spune: "Asteapta aici. Ma duc sa-l caut si vin imediat".

"Pe cine sa-l cauti?" intreb eu, dar Ana nu-mi raspunde si dispare afara si se pierde in lumina zilei.

Imi dau oricum seama ca trebuie sa fie vorba de un om care traieste acolo si la care Ana vrea sa ma prezinte.

Ramas singur cercetez interiorul "casei", care se compune doar dintr-o singura camera. Aproape de mijlocul odaii este un cuptor de caramida cu o singuta plita mare de fier, iar putin mai incolo e masa de lemn pe care arde lumanarea. Mai sunt acolo o banca din lemn cioplit si doua taburete, tot cioplite dintr-o singura bucata de lemn. In fundul camerei, asezat de-a curmezisul, e un pat peste care este aruncata o patura groasa de lina cenusie, neprelucrata. Tot pe pat sunt niste haine si un cojoc lung de blanuri de oaie.

La prima vedere, pare a fi un loc de refugiu, o casa de padurar sau casa vreunui taran nevoias, dar la fel de bine s-ar putea sa fie locul unde vreun orasan, un intelectual, vine sa se "elibereze", sa se curete de viata moderna, plina de stres si de conflicte nerezolvabile.

Tind sa cred ca am de-a face cu un moft intelectual si sunt din ce in ce mai convins ca aici a tras unul care, in ambitia de a-si impresiona prietenii mai naivi, a ales un loc izolat, unde a creat o "atmosfera" de spiritualitate, de sihastru, de misticism.

Am mai intalnit la viata mea tot felul de frustati care, intr-un fel sau altul, aruncau prafuri cu care voiau sa orbeasca lumea si care luati la bani marunti, nu erau altceva decat niste sarlatani sau in cel mai bun caz, niste deranjati care chiar credeau in niste fantezii pe care poate ca altii i le-au bagat in cap si care erau rupte de realitatea umana.

Asa gandeam singur in obscuritatea odaii din padure si, fara sa vreau, am inceput sa o invinui pe Ana ca m-a adus intr-un loc, unde nu ma astepta altceva decat o noua dezamagire.

Timpul nu are aripi cand astepti ceva si fiecare clipa are o prezenta fizica cu un inceput si un sfarsit care se repeta si sa repeta si, care, incet, incet iti fura gandurile, inlocuindu-le cu neliniste si tacere.

Petrec multe de clipe de genul asta, in neliniste si tacere si ma simt epuizat si gol tocmai atunci cand ultima clipa se reintoarce cu doua umbre, umbre care cresc in lumina portii de la intrare, umbre care se indreapta hotarit spre semi-intuneric, spre mine.

Una din ele e Ana, acum mai inalta, mai zvelta, mai tinara si mai frumoasa decat inainte si cealalta e o umbra straina. Privesc nedumerit, ma frec la ochi si, lungindu-mi gatul inainte ca sa vad mai bine, privesc din nou cu o intensitate care o face pe Ana sa rida.

"Adrian", spune ea, "acesta este indrumatorul si prietenul meu, Ioan Neamtu".

"Nu se poate" soptesc eu, mai mult pentru mine insumi. "Acesta-i Juan Carlos alias Desmond FitzGerald!"

Ma asez cu genunchii tremurand pe marginea patului.

Ioan Neamtu trage un taburete, se aseaja direct in fata si ma priveste indelung fara sa clipeasca. Eu nu-i pot tine privirea si-mi intorc capul in alta parte. El ride si cand il privesc din nou, nu mai e Juan C sau altcineva cunoscut mie, ci un complet strain, in fond un om obisnuit, cu parul carunt si ochi albastri care imi zambeste prietenos.

"Acum inteleg de ce ai venit sa ma cauti", spune Ioan N.

"Eu nu am cautat pe nimeni. Ana m-a adus aici!", raspund eu revoltat.

"Nu nu-i adevarat! Tu ai venit aici de buna voie, din proprie initiativa. Nu Ana te-a adus aici, ci tu ai fortat-o pe Ana sa te aduca la mine!

Ana si-a dat seama ca suferi si ca esti pierdut, si tu i-ai cerut sa te ajute sa te regasesti!

Vezi, in fiicare fiinta umana, cugetul si spiritul sunt intr-o lupta continua, o lupta care le balanteaza in armonie. Tu ti-ai pierdut spiritul si cugetul te tine prizonier intr-o lume straina, lume care o perioada de timp ai crezut ca-i lumea ta si singura posibila, dar fara suflet, ea nu este nimic altceva decat o amagire si pina la urma un cosmar.

Ai avut noroc ca sufletul nu te-a parasit de tot si acum, el, cu un ultim efort, incearca sa te intregeasca.

Omul care si-a pierdut credinta adevarata si aici nu vorbesc doar de credinta dumnezeiasca, umbla buimac, fara tel si fara menire intr-o lume care crede ca este lumea lui, dar nu este.

Omul fara credinta adevarata, este un hot de existenta, un infractor urmarit de proprii lui demoni si urmarit in ne-existenta de marturiile celor, cu care el si-a incrucisat drumurile. Unii se auto-amagesc si confunda existenta deplina si profunda, cu gradul de succes superficial, economic sau material!

Astfel de oameni traiesc o viata de fantoma si de aceea dorinta nebuna de a inlocui golul spiritual cu avutii materiale, lucru imposibil de realizat. De aceea astfel de fiinte umane nu cunosc limite la dorinta de imbogatire, pentru ca, cu cat se imbogatesc mai mult materialiceste, cu atat saracesc spiritualiceste.

Cand si-au pierdut total spiritul, acesti oameni sunt morti calzi, morti care dau din maini si din picioare, care vorbesc, care se pot inmulti, dar care, din punct de vedere uman-universal, sunt fara valoare.

Asta ai "simtit" tu, si cu toate ca inca nu iti dai seama ce s-a intimplat cu tine in ultima vreme, tu esti acela care ai fortat trenul si pe Ana sa te aduca aici".

Dupa ce mi-a spus aceste cuvinte, pe care doar in parte le intelegeam si mai ales acceptam, Ioan N mi-a pus mina pe frunte si m-a impins usor pina cand am cazut pe spate si m-am intins pe patul lui.

... Cred ca niciodata nu voi fi capabil sa redau cu acuratete starea de spirit si mai ales vulnerabilitatea fizica si mentala pe care am trait-o in acele momente.

Ion N. a ramas tacut linga mine si doar din cand in cand imi atingea fruntea si pieptul cu degetele de la mina dreapta. M-am concentrat sa vad daca imi face semnul crucii, sau alt semn "sacru", dar atingerea mainii lui era simpla, directa, fara nimic

ceremonios in ea, ca si cand ar fi incercat sa alunge vreo musca care s-a asezat pe mine.

La inceput am incercat sa ma impotrivesc, sa ma ridic si sa plec, dar cu toate ca ma simteam lucid si in total control, nu am fost in stare sa ma misc de acolo. Mi-am zis ca nu-i nimic altceva de facut decat sa-l observ pe IN si sa incerc sa inteleg ce vrea de la mine. Ce vrea sa scoata sau sa bage in mine!?

Urmarindu-i miscarea continua a mainii de la fruntea mea la piept si inapoi, am inceput sa am senzatia ca ma ridic din pat, ca trec asa intins pe spate prin tavan si ca, pina la urma, ramin suspendat undeva intre cer si pamint. Imi aud fiecare respiratie si, fara sa vreau, simt cum ma extind si cum ma contract cu fiecare din ea.

Nu am de ce sa ma sprijin, nu am nimic de ce sa ma tin si mi-e teama ca voi cadea undeva, dar nu pot sa-mi dau seama unde. Cu fiecare respiratie cad si ma ridic, ma exting si ma contact. Imi tin rasuflarea cu speranta ca voi putea scapa de tirania acestui ritm, care in mod normal stiu ca-i ritmul vietii, dar acum, propria-mi respiratie e ceva de-a dreptul inspaimantator!

Ma lupt cu ceva nedefinibil, ma impotrivesc, ma chinui sa ma readun si sa ma recunosc in aceasta "stare" noua, dar cu fiecare respiratie, cu fiecare gand si cu fiecare efort, ma indepartez tot mai mult de mine insumi.

Starea de zbucium de la inceput, se transforma incet, incet in acceptare si melancolie. Simt ca ma inunda o tristete imensa...

Sunt din nou tinar elev sau student, inteleg universul cifrelor si al particolelor, vad molecule si radicali aplecate peste oameni si peste masini. Inteleg totul si apartin acestor oameni care fac legi, apartin acestor masini care produc si produc si produc si le inteleg puterea, le inteleg razboaiele si pacea definitiva. Si atunci daca inteleg totul, de ce oare nu ma bucur? De ce si cum a pus aceasta tristete ucigasa stapinire pe mine?

Deschid o carte groasa si caut in ea cuvintul Tristete. Il gasesc. In dreptul lui este scris numele meu. Numele meu de dinainte. Astept pina cand dispare si continui sa inchid cartea si sa o redeschid la toate cuvintele pe care odata le-am cunoscut, cuvinte care mi-at dat putere si in jurul carora am existat. Uimit constat ca marea majoritate a cuvintelor stiute de mine, acum nu mai au nici un sens. Sunt goale si goliciunea lor e molipsitoare. Ma simt gol, dar nu fara substanta, ci gol ca si cand m-as fi usurat de o povara.

Gol si linistit. Deschid cartea si caut cuvintul Liniste. Il gasesc. In dreptul lui e scris numele meu....

Inchid cartea si o redeschid si toate cuvintele sunt acolo pe o singura pagina si cand le privesc, ele imi vorbesc si eu le inteleg cu toate ca-mi spun lucruri noi pe care nu le-am cunoscut. Imi dau seama ca sunt un incepator, ca sunt unul care, dupa un accident, incearca sa invete sa vorbeasca din nou.

Ma gandesc sau mai bine simt ca-i bine acum si ca daca ar fi sa ramin in starea asta de suspendare in cunoastere, ar fi excelent...

Mult timp raman asa, suspendat in tacere, suspendat in liniste si mai ales suspendat

in aceasta noua cunoastere in care vorbesc cu mine insumi o limba noua si necunoscuta , o limba simpla si directa pe care o invat cuvant cu cuvant.

Simt cum ma cuprinde o bucurie imensa, bucurie pe care as vrea s-o impart cu Ana si cu orisicine altcineva care-mi iese in cale.

Ma ridic in capul oaselor si privesc de jur-imprejuri. Odaia pare acum sa fie mult mai mare si mai luminoasa. Ana sta pe un scaunel si pare ca-si priveste mainile cu mare curiozitate. O intreb: "Unde-i IN?"

"Nu stiu. A plecat si nu mi-a spus unde se duce sau daca se mai intoarce. Asa face el intotdeauna" raspunde Ana fara sa-si ridice privirile.

"Pacat. Asi fi vrut sa-i multumesc".

"Pentru ce sa-i multumesti?"

"Pentru ca m-am odihnit aici si pentru ca ma simt extraordinar de bine. Parca asi fi renascut! Dar, Ana draga mea, cat timp am lenevit in starea asta aici in patul asta?"

"Poate cincisprezece minute. mai mult nu cred sa fie", spune Ana si mie nu-mi vine s-o cred. Pentru mine a trecut cel putin o eternitate.

Dimitrie 7/6, 2013

...Fara nici un efort ma ridic in picioare, imi scutur mainile si picioarele si ma pipai cu palmele pe piept si pe burta. Fizic, sunt acelasi, dar ma simt puternic si plin de energie, de parca tocmai as fi gata sa particip la vreun concurs athletic.

Ies afara in curte, ridic ochii si privesc cerul care, tocmai acum, nu-mi spune nimic si atunci, cu trufie, imi infig privirea in soarele de miez de zi. Nu stiu de ce ma uit in soare asa, cu ochii largi deschisi, dar constat cu indiferenta ca pot s-o fac fara sa ma doara ochii, fara sa vad stele ori curcubeie de lumina. Poate ca soarele-i ochiul deschis prin care universul ma priveste si eu nu fac altceva decat sa-i sustin privirea. Poate ca vreau sa vad dincolo de lumina.

Cand imi reintorc privirea la natura din jurul meu, observ ca vad totul altfel decat inainte. Vad fiecare graunte de pamant, vad fiecare fir de iarba si vad cum seva se ridica lenesa prin radacini si tulpini, doar ca sa transpire in frunze si sa se piarda in aerul care tremura emotionat in jurul nostru. Pot sa opresc gazele si pasarile in zbor, pot sa fac sa dispara norii si pot sa inviuetesc piraul uscat cu apa, broaste si pesti.

Ana vine langa mine, ma prinde de mina si cand o privesc, mirajul dispare, totul revine "la normal" si natura isi reia dansul ei obisnuit, total indiferenta de existenta noastra.

"Ana, prietenul tau m-a hipnotizat, nu-i asa?"

Ea nu-mi raspunde la intrebare, in schimb ma priveste de mai multe ori din cap pina in picioare si dupa ce s-a saturat sa ma cerceteze, se intoarce si se indreapta cu pasi hotariti spre masina.

"Plecam? Asi dori sa mai schimb cateva vorbe cu IN. Sunt convins ca ceva deosebit, extraordinar, mi s-a intimplat incepind de ieri dupa masa si cred ca IN stie ce. Ar putea poate sa ma ajute sa inteleg si sa accept situatia asta neobisnuita".

Ana imi raspunde, putin iritata, ca e inutil sa-l asteptam, deoarece IN a plecat undeva in munti si nimeni nu stie cand se va reintoarce, probabil nici el insusi nu stie.

"Oricum, eu cred ca el deja ti-a spus tot ce avea sa-ti spuna si a plecat convins ca tu ai inteles. IN nu face lucrurile la mintuiala sau le lasa neterminat".

Tac, deoarece nu mai am nici intrebari nici raspunsuri. Imi dau seama ca chiar daca asi avea, ele nu mai au nici-o importanta deoarece, foarte straniu, eu, Adrian aluiG alias DG, ma simt dintr-odata usurat de povara identitatilor, usurat de povara responsabilitatilor.

Sunt liber, dar nu direct liber de umanitatea mea, ci liber in dimensiunea tuturor posibilitatilor. Sunt fiinta umana, dar as putea la fel de bine sa fiu sarpe, pasare, caine sau urs.

Chiar, ce mi-ar placea sa fiu? Ciocarlie sau tigru? Maimuta sau delfin? Nu stiu. O intreb pe Ana:

"Tu daca nu ai fi fiinta umana, ce ai vrea sa fi?"

Ana se gandeste cateva clipe si apoi imi raspunde foarte sigura pe ea. "Asi vrea sa fiu pisica sau pantera. Da, pantera neagra as vrea sa fiu! Sa fiu mireasa noptii eterne si ochii mei galbeni sa fie taciunii la care se incalzesc vinatorii de pantere. Caldura ochilor mei sa poarte un blestem, ca atunci cand e doborita o pantera, cu ea sa moara si vinatorul. Dar tu?"

Fara ezitare ai raspund: "Eu asi vrea sa fiu un riu, o apa curgatoare. Sa ma nasc in fiecare dimineata, undeva in munti si, fara teama, sa ma slobod la vale.

Din trupul meu sa te adapi tu, pantera neagra si vinatorii de pantere sa se adape. Sa fiu oglinda si sfatuitorul fetelor mari de la tara. Sa le ascund secretele si prima frumusetate. In mine sa se nasca revolutii si tot in mine revolutiile sa moara. Cand obosit si tulbure ma vars in mare sa cred ca n-am fost apa curgatoare, ci munte, vinator, pantera. Sa cred c-am fost si sunt fata mare!"

Ana ride, deschide usa de la masina si se aseaza la volan.

"Hai vino repede ca mai avem multe de facut. Nu uita ca esti programat sa tii un seminar dupa amiaza asta!"

"Eh, cum o sa uit? Stii foarte bine cat m-am pregatit pentru acest seminar!!"

Ana conduce masina in tacere, intr-o lume noua. E o lume parca anumit creat pentru mine sau cine stie, poate creat de mine in aceeasi masura in care eu sunt creat de ea?

Sunt unul cu lumea asta.

Sunt lumea asta!

Sunt unul cu lumea asta.

Sunt lumea asta!

imi repetam obsesiv in gand.

"Am ajuns" zice Ana.

Ne dam jos din masina in fata unei cladiri mari si dreptunghiulare. Ma intreb: "Cand am creat cladirea asta? Cine si ce se ascunde in interioarele ei?"

....Intram si interioare necunoscute se deschid docile in coridoare, usi si ferestre. De undeva, de dupa o cotitura, se aude un zumzait ca si cand, acolo, in departare, ar fi un stup de albine sau o adunare de lacuste si eu, cu Ana in frunte ma indrept, cu pasi mari si hotarâti, tocmai spre acel loc.

Nu sunt pregatit sa intâlnesc lume, nu sunt pregatit pentru vreun seminar sau dialog cultural si cu toate astea, inexplicabil, ma simt bine! Am un surplus de energie care ma face sa-mi indrept spatele, sa zambesc continuu si, reflexiv sa-mi strâng pumnii si sa-i desfac ca un boxer inainte de un meci decisiv. Sau poate ca, in mod inconstient, vreau sa consum, sa pierd aceasta energie care nu-i energia mea obisnuita, energie care, in fond, nu-mi apartine.

La un sfarsit de coridor e o sala destul de mare in care o lume pestrita cu pahare in mana umbla de colo-colo sau, in grupuri mici, vorbesc unii cu altii. Ma mir cum se pot intelege in zgomotul acela de cuvinte din care eu pot diferentia doar cate un:

"nu cred, domnule...."

"sa fim seriosi...."

"parerea mea este...."

"da, dar pe äla..."

O urmez pe Ana si oameni, necunoscuti mie, se apropie, ne spun buna ziua, ne zambesc si ne strang mainile. Ana este imbratisata si sarutata pe obraji de prieteni si cunoscuti de-ai ei.

De mine se apropie doar necunoscuti dar din felul in care imi vorbesc, imi dau seama ca unii din ei au impresia ca ma cunosc. Eu, in schimb, inafara de Ana nu cunosc pe nimeni si adevarul este ca nici nu pot sa le vad ca lumea trasaturile, de parca fata le-ar fi acoperita cu o masca transparentä in care mi se reflecta propria privire si imagine.

Si cu toate astea, ciudat, ma simt bine si relaxat, de parca as fi in mijlocul unui grup de prieteni apropiati!

Dupa cateva minute in care sunt lasat "singur", Ana se apropie de mine insotita de un domn rotunjel, de statura mijlocie, care se prezinta aproape ceremonios:

"Sunt profesorul VB, directorul acestei scoli. Fiti bine venit in incinta modestei noastre institutii!"

"Multumesc" ai raspund in timp ce profesorul imi strange, cu inversunare, mana.

Apoi, foarte hotarit, domnul profesor se intoarce spre restul celor din sala, ridica amandoua mainile deasupra capului si cu o voce puternica si placuta, anunta:

"Oameni buni, dragi prieteni ai limbii noastre frumoase, dragi prieteni ai poeziei, vi-l prezint pe poetul Adrian alui G care astazi ne va vorbi despre Poezie si Spiritualitate. Stimat poet, va rog!" mai zice directorul si se aseaza pe un scaun langa mine, acolo in fata acestor oameni care ma privesc cu intensitate si curiozitate.

Nu am nici o idee cum sa incep, ce sa spun si un moment ma gandesc ca cel mai bine ar fi sa le spun oamenilor adevarul si sa termin odata cu comedia asta.

Ma ridic in picioare si, cu un glas care nu-i al meu, graiesc:

"Am cunoscut odata un om care s-a urcat intr-un tren ca sa se intoarca acasa. Cand trenul s-a oprit, omul acesta s-a dat jos din tren intr-un loc necunoscut si oamenii pe care-i intalnea in calea lui, il salutau respectuos si il numeau "Poete" si el, saracul, nu intelegea de ce il numeau asa. Ca sa se dumireasca, a intrebat in dreapta si in stanga diversi necunoscuti si ca sa nu uite ce-i spun acesti straini, el si-a notat raspunsurile lor intr-un carnetel.

Scot din geanta lui A alui G o agenda pe care o rasfoiesc si ma opresc la pagina care arata cu litere negre si groase: 2013, *Luni 5 August*.

Va citesc acum din acest carnetel cateva randuri.

Poezia este starea de spirit care nu apartine nimanui in particular, ci apartine doar taranei si cerului, apartine noptii fara de sfarsit si primei raze de lumina care o destrama.

Poezia e doar vintul care, din departari necunoscute, vine si incarcat cu vorbe noi si soapte se opreste sa se odihneasca la vreo carciuma sau se opreste doar acolo unde ingerii si demonii joaca sah si castigatorul isi alege suflete pentru Nemurire.

Poezia este sabia si scutul razboinicului care cade ca sa-si apere iubita si pamantul sitrandafirul cu petale rosii, reci si calde e singele celui cazut in poezie.

Spaima, oful, durerea, ura si iubirea, deznadejdea, speranta, neputinta pe care-o impartim cu Domnul, tot poezie si numai poezie, este.

Si pulsul, ritmul, rima vietuirii, de la nevinovatul prunc si pina la octogenar, ce-o fi daca nu vers or muzica divina?

Da, cuvantul, omul, padurea, lacul, muntele si Luna sunt vii acum, apoi se ofilesc, mor si dispar, dar nu si poezia lor. In quarkuri infinit de mici, ea pilpaie si creste in astrii, galaxii si cand Universul asta moare, tot poezia naste un alt Univers.

Tac. Lumea se uita la mine si eu ma uit la ea. Sunt sigur ca se asteapta sa continui, dar deoarece eu nu mai stiu ce sa le spun, tac.

O doamna se ridica si cu multe gravitate in ton, ma intreaba:

"Puteti sa ne dati cateva exemple de poeti care, dupa parerea dumneavoastra, exprima mai profund relatia dintre poezie si spiritualitate?"

Ma uit in agenda, o rasfoiesc de la un capat la altul, o inchid si apoi ma duc la doamna aceia si i-o intind.

"Aici, doamna, sunt scrisi toti poetii despre care intrebati. Alegeti dumneavoastra!"

Putin mirata, doamna ia agenda, o deschide, o rasfoieste si exclama alarmata:

"Dar asta-i doar o agenda obisnuita. Nu scrie nimic in ea!"

Imi da inapoi agenda in care nu scrie nimic si-i raspund:

"Daca stiti cum sa priviti, atunci ai veti putea vedea pe toti. Daca stiti cum sa ascultati, atunci fiecare din ei va va vorbi."

Ma duc la Ana si-i spun ca trebuie sa plec imediat de acolo. Sa ma scuze ea.

Ies afara. E inca lumina. Ana vine, ma ia de mana si-mi spune simplu: "Te-am scuzat". Mergem tacuti si Ana se lipeste de mine si-si pune capul pe umarul meu. E bine! Vintul imi sopteste soapte in urechi sau poate ca aud doar murmurul frunzelor care e roaga sa nu le doboare vintul. Le este frica sa cada din copaci si asa cazute, sa se ofileasca inainte de vreme.

DG, august 2013

Va citesc acum din acest carnetel cateva rinduri.

.....Ramin in curte gandindu-ma ca poate, cine stie, motanelul acela din trecutul meu uitat si pierdut din neglijenta cugetului si al spiritului intimidat de circumstantele eternului strain, va reapare. Ramin in speranta ca poate alte semne care ma leaga de Eul meu de altadata, ma vor cauta si, pina la urma, ma vor gasi aici in acest loc strain si izolat, dar in acelasi timp extraordinar si binecuvantat de propriul lui Dumnezeu.

Un barbat mai in varsta si dupa cateva secunde o femeie tinara trec prin fata casei si amindoi imi ureaza: "Buna ziua". Le raspund surprins, neobisnuit sa fiu salutat de niste oameni pe care nu-i cunosc. Acolo unde am trait pina ieri seara, strainii nu se saluta intre ei si nu vorbesc unii cu altii daca nu sunt obligati de cine stie ce imprejurari. Acolo unde eu am trait pina ieri, nu exista nimic spontan si lumea, in general, nu e curioasa de soarta semenului sau, nu e curioasa nici macar de propria soarta! Acolo traiesti majoritatea timpului intr-un fel de ne-existentia spirituala, inconjurat de apatia unor suflete blazate sau obosite. Inconjurat de suflete ranite mortal de indiferenta, inconjurat de suflete muribunde.

Asa gindesc eu, strainul locului si fara nici un tel anume, ies pe strada. Ma plimb cu mainile la spate si salut pe orisicine-mi iese in cale. Incredibil, toti imi raspund! Cu pasul usor, fluierind fals o melodie si anume, "Macarale", care de cateva minute ma obsedeaza fara sa stiu de ce, ajung undeva in centrul orasului, acolo unde ziua este piata de produse locale. E goala acum, toate tarabele sunt parasite, dar in aer plutesc inca miresme de fructe si legume coapte de Soare, miresme de flori fara nume si miros acru de branza si transpiratie. Daca inchid ochii, pot sa vad piata in toata splendoarea ei de febrila activitate. Un om ma indeamna sa cumpar ridichi si ardei grasi, altul o jumatate de miel, pe cand o tiganca batrina ma trage de mineca si vrea sa-mi vinda un buchet de flori pentru iubita.

Daca inchid ochii, piata asta de tirk neinsemnat, se transforma in camin, in familie si univers! Cand ai redeschid, un batrinel cu o punga de plastic in mina, sta protapit in fata mea si fara nici un fel de introducere, ma intreaba:

"Domnu mieu, nu vreti sa luati niste cas proaspat de la mine?"

"Nu, nu" raspund eu si imi continui drumul asa cum sunt obisnuit sa o fac. Singur, fara contact uman, fara conversatie! Nu-mi trebuie mie cas si cu asta basta!

Batrinelul insa nu se lasa, se tine ca un scaiete de mine si cu un glas, jumatate dorinta, jumatate porunca, ma indeamna: "Luati si gustati o bucatica. Ai tare proaspat, si-i moale si gras ca untu".

Deschide punga si, dintr-un cas urias si galben, rupe o bucata si, privindu-ma direct, dar nu provocativ, in ochi mi-o intinde; "gustati ma rog".

O iau, ce sa fac, si cu oarecare precautie, o bag in gura pregatit sa o scuip afara daca cumva casul nu-i bun. Spre marea mea mirare, casul acela-i mai bun decat l-a laudat mosul. E cel mai bun cas pe care l-am gustat vreodata. Mai bun decat faimoasele branze proaspete din Franta, Italia sau Spania! Aici, in fundatura asta moldoveana?! Nu mai inteleg nimic! Ai spun mosului: "E bun casul dumitale".

"Da, ai de oaie. Oile mele" raspunde el cu mandrie.

"Pai, atunci iau si eu o bucata, cu toate ca nu prea stiu ce sa fac cu el. Eu sunt doar in trecere pe aici".

"Luati-l pe tot, domnu mieu, ca n-o sa va para rau. Casul asta tine si la drum", spune mosul intinzandu-mi punga.

Eu o iau si o cantaresc in mina. Pare grea, sa aibe vreo trei-patru kilograme si de aceia ai spun: "Oricum e prea mult pentru mine. Nu-s pregatit de cumparaturi. Nici nu stiu daca am destui bani cu mine. Cat costa casul asta?"

"Treizeci de lei. E pret facut anume pentru dumneavoastra!" imi raspunde batrinul. Ma caut prin buzunare si cand numar tot maruntisul pe care-l am cu mine, am exact treizeci de lei! Uimit ai intind banii, pe care batrinul, fara sa-i numere, ai baga in buzunar.

"Ramineti cu bine si sa fiti sanatos!" mai zice el si cu pasi hotariti si usori de om tinar, dispare printre tarabele goale din piata.

Incepe sa se insereze si cu punga de cas in mina, ma indrept spre casa Anei. Oamenilor pe care-i intalnesc, le spun, buna seara si ei imi raspund, buna seara.

Ma ratacesc de cateva ori, dar pina la urma ajung "acasa". O gasesc pe Ana la bucatarie. Se uita la mine si cu o voce putin dojenitoare, dar in acelasi timp, calda imi spune:

"Unde te-ai ascuns? Te-am cautat peste tot si pina la urma am crezut ca ai disparut ca si motanul ala, asa, fara sa spui nimic!"

"Am fost sa cumpar cas. Uite ce am gasit!"

Ai inting punga. Ana o ia, o pune pe masa, scoate casul si-l pune pe o farfurie mare, intinsa. Il gusta si exclam fericita: "E foarte bun! Unde l-ai gasit?"

"El m-a gasit pe mine, la piata. Era acolo cu un batrinel, care nu era de vinzare!"

Ana ride si-mi spune ca vom minca mamaliga, daca si asa avem ditamai bolovanul ala de cas. Ma uit cum face mamaliga, care atunci cand e aproape gata, ne vorbeste pe limba ei: "bllc, bal-bllc, fuuu, sss, blc". Cand e gata, nu mai spune nimic.

In timp ce mancam, intreb, asa mai mult retoric:

"Ana, cine sunt eu, in fond?"

"Adrian a lui G, bine-nteles" Imi raspunde ea fara nici un pic de ezitare.

"Da, incep sa cred ca ai dreptate cu toate ca eu nu sunt asa de convins ca tine ca asa stau lucrurile. Oricum, trebuie sa recunosc ca-mi place din ce in ce mai mult de mine, de acest Adrian, pe care-l impartim".

"Cum adica il impartim?"

"Sigur ca-l impartim! Oare nu esti tu aceia care l-a recunoscut pe Adrian in mine pentru prima oara?"

"Ah, asa da....."

Termin de mincat si ma duc la baie. Observ ca nu mai sunt cioburi pe jos si ca oglinda din perete e acolo, la locul ei. Reflecta chipul celui pe care il cunosc doar de astazi dimineata. Privesc in ochii celui care ma priveste, ai fac cu ochiul si el imi raspunde. Apoi ne zimbim unul altuia, ne intoarcem in profil si ne privim din coada ochiului. Suntem doar noi doi si imaginea noastra, spre deosebire de alte dati, ramine aceeaasi, netulburata. Nu trebuie sa ne vorbim unul altuia, ne intelegem perfect doar din priviri. E liniste si noi continuam sa ne privim in liniste deplina....

Dupa un timp, ne intoarcem spatele si fiecare pleaca la treaba lui. Eu ma reintorc la bucatarie si o gasesc pe Ana acolo. Spala vasele.

"Vad ca ai facut curat si ai schimbat oglinda la baie. Multumesc!"

Ana se uita nedumerita la mine.

"Despre ce oglinda vorbesti, dragul meu?"

"Aia din perete, de deasupra ghiuvetei, pe care am spart-o inainte de a pleca in oras".

"Glumesti sau poate te referi la vreo oglinda pe care ai spart-o altundeva, altcindva. Poate ca e vorba de oglinda in care nu mai poti sa te vezi acum, dar care continua sa-ti reflecte amintiri strict personale. Oglinda aceea nu este aici si chiar daca ar fi, probabil ca mie mi-ar fi imposibil sa o vad....

A fost o zi extraordinara dar si extenuanta. Nu esti obosit? Eu ma duc sa ma culc, zice Ana, ascunzind in dosul palmei un cascat mare si molipsitor.

"Ai dreptate! A fost o zi exceptionala. Intr-un fel, cel putin pentru mine, prima zi. Sunt un fel de nou nascut, un prunc al acestei lumi. Nici nu stiu cum sa-ti multumesc pentru tot ce ai facut pentru mine incepind de azi dimineata. Daca nu imi apareai in cale si daca nu iti luai raspunderea sa-mi calauzesti primele clipe si primii pasi, probabil ca ma rataceam in propria mea confuzie. Probabil ca incercam sa scap de acest Adrian alui G, ucigandu-l, aruncandu-l in fata trenului care m-a adus aici!"

"Ca de obicei, esti dramatic si exagerezi! In orice caz nu ai de ce sa-mi multumesti pentru aceasta zi minunata, pe care mi-ai oferit-o neconditionat.

A fost placerea mea sa fiu alaturi de tine, cu toate ca, recunosc, cateodata o iei razna de tot. Poetul din tine se lupta sa evadeze, sau...?"

"Ei, poetul! Habar n-am despre ce vorbesti! Dar principalul e, deci, ca ne-am simtit bine impreuna si cu toate ca pina acum nu-i dadeam nici o importanta, cred ca Soarta ne-a incrucisat drumurile. Multumesc mult, Soarto!"

Ana vine, ma imbratiseaza si ma saruta usor pe buze. Murmura: "Multumesc Soarta". Ma tine asa strans in brate cateva clipe, apoi se dezlipeste de mine si da sa plece din bucatarie. O intreb: "Ai cumva niste hartie de scris si un pix? Vreau sa-mi notez cateva ganduri inainte de a ma culca. Mi-e teama ca altfel le voi uita pina maine dimineata".

Ana se duce in camera de zi si se reintoarce cu un caiet de scris, din ala cu spirale in spate si un pix BIC nou pe care le pune in fata mea pe masa din bucatarie.

" Nu sta prea mult. Noapte buna!" imi ureaza Ana.

Aud cum isi face un dus si cum se spala pe dinti si parca ai vad fata cand se priveste in oglinda pe care eu am spart-o si n-am spart-o. E frumoasa Ana. Simpla, nemachiata, desteapta, perfecta!

Se duce in dormitor si continui sa o vad cu ochiul mintii, cum se intinde pe pat si cum suspina chemand din departari necunoscute, Somnul, sa vina si sa o duca cu el.

Apoi e liniste. Liniste deplina.....

Dimineata, Ana ma gaseste cu capul pe caietul de scris. Mi-l trage de sub cap si o aud, ca in vis, cum sopteste: "metamorfoza".

Se aseaza pe un scaun langa mine si incepe sa citeasca din caiet, soptindu-mi la ureche fiecare cuvant. Cuvinte noi asezate simplu, unul dupa altul.

Dimitrie

Gibraltar 1 Octombrie, 2013

METEORITUL

Ciudat cum, citeodata, memorii demult ingropate in cufarul tacerii, sunt trezite de banalitatea cotidiana si cu o intensitate de necrezut sunt reanimate si astfel te pot „intoarce” in timp, creindu-ti senzatia ca pur si simplu esti dublat fizic si spiritual. O jumătate din tine exista in acest prezent si in acelasi moment, cealalta jumătate retraieste acut niste intimplari demult considerate uitate, considerate moarte.

Fiind intr-o vizita de lucru la Kirkenes, in Norvegia de Nord, unde noaptea polara pare eterna, am avut timp destul sa admir Intunericul, care aici este „alb si rece”, galben-violet si rosu si citeodata, rareori, verde. In una din plimbarile mele de dupa-amiaza, cind cerul tocmai se „descarca” in Marea Nordului sub forma de perdele si evantaie imense verzi-aurii si cind umbra corpului meu era cind inexistentă, cind vie si multipla, o amintire din trecut, m-a fortat, fara mila inapoi in acel spatiu jumătate realitate, jumătate basm, pe care il numim copilarie.

Sa fi avut 13-14 ani cind, impreuna cu Adam, varul meu mai mare, am planuit o expeditie cu bicicletele, de acasa, din Cetatea de Foc, pina la Ilidia, unde de obicei ne petreceam vacantele de vara. Nu a fost usor sa ne convingem parintii, dar intr-o dimineata senina de Junie, incarcati cu paine si cirnati, apa minerala si tenisi chinezesti am purces la drum. Erau primele zile de vacanta si inflacarati de ideia totalei libertati care ne astepta impreuna cu strabunica noastra, Mama Mara, am parcurs primii kilometrii ca dusi de vint. Pe la prinz am ajuns la niste neamuri mai indepartate intr-un sat cam pe la mijlocul drumului si micul popas s-a prelungit la staruinta batrinilor bine intentionati si povatuitori, care mai ales ne-au indopat cu tot felul de bunataturi, incit atunci cind din nou am pornit la drum, abia ca ne-am putut urca pe biciclete, asa de umflate ne erau burtile! Incet, incet ne-am intrat in ritm, dar datorita caldurii si datorita citorva pene de cauciuc, abia spre seara am ajuns la Oravita, de unde mai aveam vreo 9-10 kilometri pina la Ilidia, la „Casa Mare”, casa stramoseasca, construita vizavi de biserica ortodoxa pe la 1840.

Abia apucaseram sa iesim din Oravita si intunericul s-a si lasat brusc, cum de obicei se lasa el vara, dar cerul plin de stele si o bucatica de luna ne luminau indeajuns drumul incit sa putem inainta ducind bicicletele de ghidon, deoarece drumul de tara plin de pietre si de gropi, nu ne mai ingaduia sa pedalam fara riscul de a ne „rupe gitul”. Cunosteam foarte bine drumul si mergeam in tacere, obositi frinti si poate putin timorati de linistea profunda, plina de mistere, insa gindul ca in curind ne vom putea intinde in paturile proaspat facute de Mama Mara, ne dadea putere si ne tinea in miscare.

La un moment dat, cind tocmai urcam un deal si lumina slaba a noptii „batea” putin din spate, am vazut-o! Reflectata intre umbrele noastre, a mea si a lui Adam, umbre cu biciclete, mai era acum o umbra umana. Tinea pasul cu noi! Ca la un semn si eu si Adam ne-am oprit, probabil in speranta ca odata opriti, umbra straina isi va vedea

singura de drum mai departe si va dispere asa cum a aparut, sau mai curind, cred ca spaima aceea primara, animala, pur si simplu ne-a blocat, ne-a inmarmurit. Nu mai era nimeni pe drum sau in apropiere si nu pot sa-mi dau seama cit timp am ramas asa, muti si incremeniti, suspendati in ireal, deoarece notiunile normale, rationale, au incetat sa existe si daca nu ceva cu totul si cu totul deosebit nu ne-ar fi readus la „realitate”, probabil ca asa ramineam, statui la marginea drumului.

Undeva la mieza-noapte, cerul s-a deschis in lumina, parca strapuns de un pumnal de foc, de o ghiulea arzatoare, care se indrepta spre noi haituita de tainele indepartaelor galaxie. In acea lumina orbitoare, umbrele noastre si umbra „auxiliara”, s-au transformat in adevarate corpuri insufletite ca si cum „dublurile” noastre impregnate in tarina ne urmareau cu aceiasi curiozitate si intensitate cu care si noi le urmaream pe ele. Si cu aceiasi spaima! Cind globul incandescent ne-a trecut pe deasupra capetelor, ne-am aruncat instinctiv cu fata la pamint, dar imi aduc bine aminte cum umbra insotitoare noua, in loc sa dispara, asa cum umbrele noastre „naturale” disparusera, ea a ramas neschimbata, chiar mai puternic accentuata, in picioare, ca o sculptura de bazalt.

Cind, intr-un tirziu, ne-am ridicat in picioare, o noapte noua, mai adinca si mai virila, ne-a inconjurat, reducindu-ne la ceea ce de fapt eram; doi copii care faceau cunostiinta cu imensitatea. Adam si-a „revenit” primul in simtiri si cu o voce parca ceva mai groasa, a ingaimat: -Cred ca a cazut o stea!

Si aceasta cadere de stele, ne-a furat cu ea umbrele, asa ca restul drumului l-am facut intrebindu-ma daca nu cumva lumina aceea nascuta in plina noapte, m-a facut sa nu mai pot vedea totul ca inainte.

Fara alte peripetii sau incidente, am ajuns acasa, unde frinti de oboseala fizica si psihica ne-am aruncat asa cum eram in paturi si am adormit instantaneu. Dis-de-dimineata am fost treziti de niste zgomote de pasi hotariti si insistenti de dute-vino i fata usii care dadea inspre veranda din curte. Iritati ne-am sculat si ne-am dus sa vedem cine indrazneste sa ne deranjeze tihna bine meritata, dar deschizind usa verandei am ramas nedumeriti, nevazind pe nimeni acolo. Dedesupt, unde curtea era pavata cu lespezi mari de piatra, era o umbra singulara si intunecata, o umbra sentinela, care se misca incoace si incolo. Am inchis repede usa si ne-am aruncat in pat, ascunzindu-ne de umbra-muroni (stafie) pe sub cearceafuri. Bine-nteles ca nu am mai putut dormi si la micul dejun i-am povestit strabunicii toate peripetiile noastre din noaptea trecuta. Mama Mara a suris cu intelegere si blindete spunindu-ne ca acum, in sfirsit, si noi l-am vazut pe „Taica Ion”, strabunul care a ridicat Casa Mare. El, spunea strabunica, apare din cind in cind, adus de fortele naturii si se prezinta urmasilor. Bacsama ca vrea si el sa stie cine sunt aceia care-i duc mai departe, in timp, numele si stradania. S-a intimplat si in trecut, de mai multe ori, dar nimeni nu vorbeste de astfel de lucruri acum, spunea dinsa, deoarece tinerii de azi nu cred in asa ceva si doar isi bat joc de „superstitiile” babalicilor. Apoi, aproape ceremonios, Mama Mara ne-a luat de mina si ne-a dus in mijlocul curtii, unde pe

fiecare din noi in parte, ne-a descintat. Intorcindu-se de trei ori cu fata de la Apus la Rasarit, Mama Mara l-a rugat pe Taica Ion sa ne lase in pace acum cind ne cunoastem asa de bine.

De atunci nu l-am mai vazut sau auzit pe Taica Ion, dar daca il voi reintilni vreodata eram sigur ca il voi recunoaste. Asa gindeam atunci, coplezit de amintiri, cind lumina noptii boreale imi dubla si impregna umbra in orizonturile miscatoare. Cind am intrat in casa nu am putut rezista ispitei si m-am uitat prim geam afara.

Acolo, in prag, parca asteptind sa i se deschida usa sa intre, sau, cine stie, poate asteptind sa se termine odata eternitatea, era Taica Ion.

Dimitrie, februarie 2007, Gibraltar

Secretul întocmirii

Putine sunt acele memorii care pe drept cuvint pot fi numite „personale” si chiar daca avem memorii strict personale, eu cred ca ele ramin secrete, ascunse in rafturi protectoare ale memoriei si astfel „omul” isi poate pastra o individualitate caracterizanta. Amintirile pe care cu dragoste sau amaraciune ni le impartasim unuia-altuia, sunt cred eu, mai curind o pornire, o dorinta profunda pe care dorim sa o impartim cu alti semeni citeodata in speranta ca impartasindu-le, disecindu-le impreuna cu altcineva, prin efort comun sau prin magia unei alte atitudini ori pareri, sa influentam, eventual chiar sa schimbam realitatea trecuta, actuala si mai ales speranta unei actualitati viitoare. Primele amintiri clare imi sunt legate de existenta, de simplul reflex animalic de supravietuire si anume imi amintesc ca eram la pieptul mamei, pentru ca am fost „sugaci” pina la aproape doi ani, si doua prietene ale familiei comentau ca ar trebui sa fiu „intarcat” la acea virsta inaintata. Memoria acestor femei mi-a ramas foarte clara si intotdeauna am avut o anumita rezervatie fata de dinsele.

De asemenea imi amintesc ca pe la patru-cinci ani, familia trecind printr-o perioada economica foarte grea, am incercat sa ma „angajez”, sa lucrez undeva ca sa pot ajuta, dar spre nefericirea mea cei doi unchi ai mei nu mi-au dat de lucru nimic. Mai apoi am aflat ca nici ei nu aveau, fiind ingineri metalurgici in Resita, au fost dati afara din lucru de noii directori romani si impreuna cu tatal meu incarcau si descarcau vagoanele cu fier vechi. Ciudat este faptul ca venind un director rus get-beget, toti inginerii concediati de romani au fost reangajati de acest rus. Unuia din cei mai abili ingineri metalurgici din Resita si deci din Romania, Ing. Ion Brebenariu i s-a inscenat un proces de spionaj si a fost omorit de oamenii noii puteri populare. La scoala, noi copiii, am fost nevoiti sa trecem prin trauma minciunii avind piesa „Cetatea de Foc” obligatoriu la limba romana, in care inginerul Brebenariu este asa de „bine expus ca unealta a puterilor imperialiste”. Toti resitenii, cu mic si mare stiau insa adevarul. Ce gasesc si mai ciudat este faptul ca dupa 1989 in Romania libera nimeni nu a venit cu o scuza oficiala la colegul meu de facultate Tiberiu Brebenariu, fiul inginerului ci ba din contra o mica proprietate pe care familia Brebenariu o avea pe muntele Semenic si care a fost „nationalizata de comunisti, nici acum nu i-a fost retribuita. Aceste amintiri imi sunt foarte clare si odata mai demult faceau parte din arsenalul memoriilor secrete. Resitenii, oameni formati la caldura furnalelor centenare, au

alcatuit intotdeauna o comunitate constienta si generoasa. Mi-au ramas in amintire multe episoade miscatoare in care muncitori obisnuiti au aratat curaj mare sprijinindu-si maistrii si inginerii impotriva netolerantei limitatilor comunisti care din anumite motive au ajuns sefi si directori. Asa s-a intimplat cind un taran din M-tii Caransebesului a ramas fara pamint si animale si cei doi fii ai lui au fost condamnati la douazeci de ani de puscarie pentru ca s-a presupus ca l-ar fi omorit pe seful de partid din sat. Nu erua dovezi , doar indicii foarte vage. Tatal meu cu ajutorul unor maistrii de la Combinatul Siderurgic s-au luptat ca acest om sa primeasca ceva de lucru, sa nu moara de foame. Nu doresc sa scriu o carte de amintiri, dar sunt nevoit sa amintesc o intimplare, care mi-a rascolit felul in care vedeam lumea inconjuratoare. Familia prietenului meu Karl Rishnavsci, germani svabi stabiliti in Banat de la 1800 si care traiau intr-un sat svabesc la Staierdorf, linga Anina, la sfirsitul celui de-al doilea razboi mondial, impreuna cu majoritatea germanilor din Banat si Ardeal, au fost deportati de rusi la miunca fortata prin Kazahstan. Kaori, ca asa il numesc, mi-a povestit ca ijn toamna cind s-au reintors in Staierdorf, dupa patru ani in Rusia, au gasit casa goala si cum iarna batea la usa erau disperati ca nu aveau aproape nimic, mai ales nu aveau ce sa manince. Atunci prin sat a trecut un om, complet strain pentru ei, un roman, care avea vreo patru porci intr-o caruta si vazindu-i in strada, a strigat la ei intrebindu-i daca au porc sa taie la iarna. Tatal lui Koari i-a raspuns ca nu au nici porc si nici bani pentru ca abia s-au intors din Rusia si atunci romanul acela necunoscut s-a oprit si le-a dat un porc, spunindu-le ca va mai trece el pe acolo. Familia Rishnavski nici macar nu au aflat cum il cheama pe acest om care i-a salvat de la foamete.

In Resita si in general in Caras-Severin, nu am cunoscut acel fenomen destul de raspindit in restul Ardealului, si anume al discriminarii etnice. Aici traiam foarte armonios romani alaturi de nemti, unguri, evrei sirbi si tigani. Fiecare isi stia rostul si respecta legile nescrise ale unei societati bazate pe bunul simt. Nemtii nu erau „hitleristi”, evreii nu erau camatari fara suflet, sau ungerii grofi brutali. Nu, ei erau vecinii nostrii de sute de ani si chiar limba pe care noi copiii o vorbeam pe strada era o amestecatura de cuvinte romanesti, svabesti, ungesti, etc. Limba literara romana, cea oficiala am invatat-o la scoala aproape ca pe o limba straina. Abia mult timp dupa ce am parasit Romania, intilnind diversi romani din alte parti ale tarii, am inceput sa imi dau seama ca exista o lupta intre diferitele grupari etnice, o lupta care din pacate m-a influentat si pe mine si nu sunt mindru sa recunosc ca intr-o perioada de timp am gindit ingust, discriminant. Mi-am alaturat si eu vocea celor care au dat vina nenorocirii poporului roman, ba pe unii, ba pe altii. Acum este foarte la moda sa-i invinuem pe tigani de toate napastele Romaniei, dar cind imi amintesc tiganii din copilaria mea imi dau seama ca nu poate sa fie asa. Tiganii din Banat isi stiau locul in societate, erau mestesugari, carutasi si slujitori la altii, la romani de exemplu si incepusera sa se integreze cit de cit la societatea romana acceptind sa-si trimita copiii la scoala. Acuma toti spun ca tiganii sunt hoti, excroci, bisnitari fara scrupule, criminali. Ma intreb, oare cine a venit cu

exemplul cel mai bun in coruptie, hotie si chiar criminalitate in acea tara? Ce exemplu de conduita morala au dat virfurule statului, cei care ar trebui sa fie raspunzatori de formarea unui individ integru in societatea pe care o conduc. Eu nu-i mai invinuiesc pe tigani. Ei nu sunt de vina ca tara a ajuns cum a ajuns.

In vis ma reintorc adesea in paradisul copilariei mele, Ilidia, localitate insemnata pe hartile austro-maghiare de la 1200 si fost castru roman sau in orice caz o cetate medievala. Cind ajungeam cu mama acolo, la „casa mare” cum ii spuneam, veneau de la „cetate” tiganii, ca acolo isi aveau ei casele si caii, si in fruntea lor „baba Vuta”, o tiganca care avea mereu un chistoc de tigara in gura si care venea de ne saruta mina si mie si mamei, spunindu-mi: bine ai venit conasule. Baba Vuta cu familia ei numeroasa au fost slugi la noi din timpuri stravechi si niciodata nu am auzit pe cineva din familie sa se plinga de acesti tigani mincitori si cinstiti.

Acum un an doi in urma am vizitat Romania si spre amraciunea sufletului meu am constatat ca acea lume pe care mi-o aminteam, nu mai exista decit in puncte izolate, limitata citeodat doar la anumite persoane. O lume noua, care vorbeste o limba noua a invadat Resita si Timisoara, poate mai putin Oravita, Caransebesul, dar incet, incet toate amintirile legate de locuri binecuvintate in care armonia si intelegerea au predominat secole, se vor stinge in indiferenta materialistica a celor care ca materie umana ne vor lua locul.

Ilidia, in schimb, a ramas aceiasi insula de refugiu, scutita, in izolarea ei, de perversitatile unei lumi „moderne”, fara suflet. Acolo bunicul meu, Adam Tzeicu, dupa mai bine de cincizeci si cinci de ani traiti in America s-a reintors la 83 de ani sa moara. A mai trait treisprezece ani acolo si intilnindu-l mi-a spus: „Dimi aici este paradisul”. A murit inconjurat de slugile si amantele tiganesti in ordinea fireasca a lucrurilor, asa cum le-a stiut odata si cum America nu putea sa fie niciodata pentru el. A murit fericit si acest lucru m-a umplut cu bucurie deoarece eu l-am convins sa paraseasca SUA, atuncu cind am stat impreuna la New-York. Cred ca aceasta apartenenta familiala si regionala a fost determinanta in formarea mea ca individ matur intr-o lume straina, lumea apuseana. In momentele de rascruce, in momentele de indoiala sau chiar de neputinta, mi-am adus aminte de unde si din cine ma trag. In acel cufar de amintiri si traieri anterioare am gasit uneltele si armele de infruntat necunoscutul. Tot de acolo mi-am hranit sufletul cu sperante si mi-am inzestrat cugetul cu limpeziciunea si indulgenta gindului. Intotdeauna am considerat ca cei care „se leapada” de trecut, cei care isi reneaga obirsia si poporul, sunt niste suflete pierdute, niste rataciti care niciodata nu vor gasi calea buna daca vor ramine asa, neschimbati in convingerea ca ar fi altceva decit sunt. In aceeasi masura sunt convins ca niciodata nu este prea tirziu sa revii la „matca”, sa te trezesti la singura realitate posibila, aceea de a te accepta ca o veriga in bratară pe care au inceput-o altii inaintea ta , veriga care doar acolo se potriveste in armonie cu restul. Unii prea tirziu descopera ca sunt o veriga la o bratară pe care nimeni nu o poarta sau si mai rau , sunt o veriga pe care cineva brusc o scoate pentru ca nu se potriveste in bratară

respectiva. Asta nu inseamna ca viata anterioara, amintirile, apartenenta familiala sau etnica te impiedica sa traiesti si sa functionezi armonios oriunde in lume te-ai afla.

Eu insa stiu ca locul meu de vecie nu este aici, cu toate ca iubesc Scandinavia, Anglia, America, ci la Ilidia, pentru ca mie mi-au spus altii dinaintea mea ca acolo si numai acolo este paradisu. Si eu, care-s ruput din ei, ii cred.

Reîntâlnire

Mă trezesc
lângă o fereastră deschisă
în care o femeie tânără
ține un prunc în brațe.
Mă îndeamnă
din ochi să mă apropii.

Fără să privesc îi spun:
Sunt eu acest copil, mamă !
De ce mi-l arăți tocmai acum
când m-am reîntors ?
Nu-mi răspunde.
Își întoarce privirea
înspre interior.
Acolo pe un scaun înalt e tata.
Fumează și tace.

Eu cresc în brațele mamei care
mă scapă în stradă unde eu
bine-nțele sunt școlar, soldat.
O clipă om matur. O clipă doar.
Și, dintr-o dată, bătrân.
Mă clatin și cad pe piatra dură.
Nu simt nimic.

Din fundul camerei vine acum și tata.
Cu mama de mână coboară în stradă.
Îmi spun:
Nu mai este nimic de făcut. Ești mort !
Închid fereastra și se întind
pe piatră lângă mine.

De partea cealaltă

Peretele de care îmi sprijin viața
s-a subțiat în dreptul sufletului
și o mână mi-a trecut
de partea cealaltă
pipăind întunericul.
Avea sânii tari și gura fierbinte
mai ales la început...
De partea cealaltă am simțit
un alt Dumnezeu.

Pipăia și el întunericul
printre crăpături am simțit
o grămadă de alte mâini
pipăind întunericul.
Aveau sânii tari și gurile fierbinți
mai ales la început...

Mi-au spus: e aici,
e Dumnezeu, e bine.

Mi-am întors mâna și
am mai pipăit încă o dată peretele
de care obișnuiam să-mi sprijin viața.

Avea sânii tari și gura fierbinte
de partea cealaltă.

Din cer

Nu, nu a mai plouat demult
din cer cad
demoni
îngeri morți
pietre negre

cineva, în Africa
îngână un blestem
ori poate-o rugăciune
Cine să-nțeleagă?
Cine să știe?

Demult n-ai mai vorbit
cu Dumnezeu
și liniștea îți bate
cu ciocane reci
în cuget...

Deschizi ușa
ieși,
ești liber
Afară plouă cu demoni

Chemare

Singur, aștept
noaptea
care
dezvăluie taine.
Sunt treaz
de întuneric
și lângă mine
fratele luminii
s-a culcat
pe piatra rece.
Din cer
pâlpăie timid
ochi de căprioară.
Pipăi culoarea
beznei
și te chem.
Pașii tăi
sunt lumina
care
îmi încălzește
fruntea.

George Anca

METAMORFOZA LUI DIMITRIE GRAMA

Am ajuns atlet de performanta si am fost selectat in lotul Romaniei de atletism. Eram foarte multumit sa primesc o indemnizatie sportiva si sa reprezint tara in lagarul nostru socialist, in Bulgaria, Cehoslovacia, DDR, URSS. Visul meu de a parasi tara, dorinta bazata pe niste experiente la varsta de 14 -15 ani la Ilidia, in Banat.

Copil: „Până la urmă mi s-a spus că n-am *originea sănătoasă* și că de-aia eu nu sunt pionier. Știam că sunt neam de grecotei, dar asta de cu sute de ani în urmă și eu mă consideram acum român, nimic altceva. /.../ Sunt foarte mândru că sunt pionier și-mi spăl singur *de mână* cravata mea roșie și mi-o calc cu *piglaisul* în fiecare zi. (p. 123) /.../ Sunt tot mai mânios și mai agresiv atunci când încerc să le explic ce-au spus Marx, Engels, Lenin și Stalin și mă întreb: *Cum e cu puțință ca părinții mei să fie atât de limitați și să nu vadă clar, așa cum văd eu, binefacerile și avantajele noii societăți comuniste? Cum pot să fie așa de orbi? Parcă nici nu m-aș trage din ei!* (p.124)/.../ Aștept să treacă timpul și cocoțat acolo în vârful pomului, mă întreb: *Cum se face că omul ăsta destul de bătrân, și nici pe departe bogat, nu a intrat deja de bună voie în colectivă? De ce oare n-a văzut avantajele colectivizării? Și dacă nu le-a văzut, sau nu le-a înțeles, ce (p.130) nevoie a fost să-l bată în halul ăla? Chiaburii își băteau slugile, nu comuniștii (p. 131)*

Atunci la varsta de 14 ani, din tanar comunist indoctrinat, am devenit un observator critic al unui sistem inuman.

Vara anului 1969 eram in cantonament, cu lotul Romaniei de atletism, la Poiana Brasov. Sansa mea de a participa la vreun concurs in Vest, s-a redus aproape la zero, atunci cand in aceiasi vara, doi atleti, fratii Hodos, au "ramas" in Vest. Am fost ales sa plec la Stockholm cu lotul.

Coplesit de ganduri, stateam pe o banca la stadion, cand asa, din senin, un aruncator de ciocan, pe care il cunosteam doar superficial si care nu-mi era prieten sau macar coleg de antrenament, el fiind aruncator si eu sprinter, se aseaza linga mine si in mare confidenta imi spune: "Stii ca fratii Hodos s-au intors? N-au primit azil in Vest si acuma-s la Bucuresti. Si-au cerut iertare la Federatie si nu se stie ce se va intampla cu ei, etc., etc."

Mi-am facut datoria fata de tara si lot si am concurat atat la 400m individual cat si la stafeta de 4X400m. Dupa concurs aveam o zi libera de cumparaturi si in ziua aia eu m-am dus la Politia din Stockholm si am cerut azil politic. Suedezii nu m-au trimis inapoi, ba din contra m-au ajutat in toate eforturile mele de a-mi continua studiile si cariera sportiva. Doar la trei - patru ani dupa ce am "fugit" din lotul Romaniei de atletism, am fost selectionat pentru lotul national al Suediei.

Am aflat mai tarziu ca fratii Hodos nu s-au intors nicidecum in Romania atunci in vara lui 1969 si mi-am dat seama ca aruncatorul acela de ciocan, Ciobanu cred ca

l-a chemat, a fost instruit sa vina la "elemente" ca mine cu zvonuri de intimidare, de dezinformare care sa ne descurajeze sa "fugim", daca cumva asa o idee ne-ar fi trecut prin cap. El facea parte din doua loturi nationale si avea obligatii pentru amandoua: lotul national de atletism si lotul national Securitatea.

*

În sistemul meu de gandire aceste lupte pentru putere reprezinta doar actiunile Omului Masina. Probabil ca si eu, in mare masura sunt la fel, dar incerc sa ma revolt, sa ma razbun pe mine insumi. Cine nu a trait in fascism sau comunism, poate nu intelege despre ce vorbesc.

*... Șoapta trăznetului cord invers filmul amarcord noaptea adormind la bord
... mască, dincolo de care, / Fără nici un cuvânt, stă adevărul*

Nu lumea e o tablă de șah, dar nu există nicio lume, doar tabla de șah.

Eroarea, maya regizează. Psihologia șahului este și a coroanelor. Teatrul șahului nu există. Calul negru intră și iese numai de formă, își rezervă un avatar emfatic. Piesele zac din eternitate unele contra altora. Nu apar jucători și, oricum, ei nu sunt Ignațiu și Eroarea.

A juca șah după *A Game at Chess* pare periculos psihologic. Fiecare epocă își are accentele ei, iar generalizarea lui Middleton scoate șahul din realitate. Dar ar fi prea mult pretext, pe prea puțină dramă. În fapt, masca-auto-play-ul are ceva pentru spectatorul de pretutindeni și de oricând, ori pentru nicăieri și niciodată.

Fiinta umana se naste fara constiinta.

Plato descrie cinci forme diferite de organizare a societatilor umane Aristocratia Timocratia, Oligarhia, Democratia și Tirania. Democratia este o societate condusa de oameni dominati intelectual si spiritual de o pofta nestapinita, primitiva, pentru mancare, bautura sex si alte placeri. Plato considera democratia, ca fiind o societate fara ordine sau disciplina unde egalitatea politica duce inevitabil la o cultura grosolana, de prost gust si la o moralitate bazata pe "lasa-ma sa te las", unde orice siretlic este acceptat si "totul este in regula".

Singura societate mai proasta decat democratia, este Tirania. Tirania nu este polul opus al democratiei, ci mai curand reprezinta o democratie "coapta", ajunsa la apogeul si in care orice forma de expresie, de habit uman, printre care nerespectarea legiilor si crima social-politica, devin acceptabile.

Romania si romanii probabil ca, de-a lungul anilor, au trecut, constient sau inconstient, prin toate aceste forme de organizare sociala si statala pina cand au ajuns la actuala forma de democratie. Cat de serios poate fi considerat un furt de un pepene la targ, sau un furt de cunostiinte la o scoala sau universitate? Cui îi mai pasa de asa ceva?

Atunci cand eu am plecat din tara, in 1969, Romania era, conform teoriei lui Plato, o Tiranie, dar nu sunt convins ca din punct de vedere moral-social, exista vreo diferenta mare intre Tirania si Democratia romana.

Cred ca atata timp cat orice natie, deci si natia romana, refuza sa fie sincer angajata in propria ei existenta si este nepasatoare la auto-critica si auto-

condamnare, nu sunt mari sanse de reconciliere cu propriul spirit sau cu cel al altor natii.

Un popor despiritualizat, suspicios si neincredator, cade usor victima fortelor diabolice si imorale care, incet-incet, distrug si pe acei putini supravietuitori decenti si constienti. 70% din oameni posedă o constiinta minima, rudimentara.

O constiinta de supravietuire.

Daca ar invia Mircea cel Batran, Stefan cel Mare, Mihai Viteazul, Eminescu, Hasdeu, Iorga, Goga, strabunii mei, sunt sigur ca s-ar sinucide direct, nevoind sa traiasca intr-o asemenea ordine nefireasca. Ordine fara Demnitate.

„Uite, mi-am tras / un glonte-n cap / și încă unul / și încă multe / alte gloanțe / până când am început / să înțeleg de ce / Bacovia iubea / atât de mult / plumbul.”

*

Metamorfoza

....Tocmai cand ies din parc, aud cum cineva striga:

"domnule Alui G., domnule Alui G"

- Ans Elm trebuie sa fie prin apropiere!"

- Domnule Ans Elm, ce s-a intimplat? Sunteti sigur ca va simtiti bine? intreaba femeia aia.

- "Nu, nici o grija, ma simt minunat" "Am uitat ceva la gara" mai spun si aproape alergand trec strada si intru din nou in gara ROMAN.

"Ce aia ma-sii, se pare ca-i mai multa lume amestecata in farsa asta complet deplasata. Farsa de studentie, nu de oameni adulti si responsabili. Cine dracu se ocupa cu tampenii de genul asta?!"

Sunt revoltat si scarbit, dar trebuie sa ma controlez! Imi dau seama ca nimeni nu ma va ajuta daca eu imi vars veninul pe orisicine, mai ales pe oameni nevinovati care nu au nici in clin nici in maneca cu farsa jucata mie.

(Umblă prin gara , nu vede pe nimeni si atunci se duce la ghiseul unde se cumpara biletele de tren si intreabă:

- "Nu va separati, aveti cumva lista pasagerilor de la vagonul de dormit care a sosit azi dimineata de la Barcelona? Ah, Bucuresti, scuzati!

Imi caut un amic venit din strainatate, Juan Carlos, dar s-ar putea sa fi calatorit sub numele de Fitz Gerald".

-Imi pare foarte rau, dar noi nu avem datele personale ale pasagerilor.

Incercati la hotel sau la politie.

(Dimi): Astea fiind spuse, functionarul feroviar inchide fereastra si dispare undeva in interior, lasandu-ma singur si la fel de dezorientat ca inainte de a vorbi cu el. Cumva nu-i drept si pentru ca-l banuiesc si pe feroviar de "conspiratie" sunt si mai separat si lovesc un cos de gunoi cu piciorul. Ma lovesc tare la glezna si ca sa nu urlu de

durere imi bag pumnul in gura si respir adinc de cateva ori.

Durerea din glezna ma sileste sa-mi adun gandurile si, vrind-nevrind, imi dau seama ca "situatia" mea nu-i simpla , ca nu-i vorba doar de un vis sau de o o banala farsa jucata de niste prieteni.

Nu, trenul ala de noapte, m-a transportat intr-o "alta realitate", o realitate care fara mila considera ca fac parte din ea si ma obliga sa particip activ la ceea ce se intimpla. Si eu particip ca un paralizat care asteapta sa apara cineva, orisicine, sa-l ajute sa dispara din realitatea asta.

Si unde dracu-i acum Juan Carlos Desmond FitzGerald, impuscatul-reinviatul? As vrea acum sa-l intreb cum a facut atunci cind s-a trezit ca nu-i el insusi ci un altul in Spania!

De ce nu l-am ascultat mai cu atentie? De ce am adormit ca un porc, in loc sa fiu ochi si urechi?

In aroganta mea, am considerat "povestea" lui Juan Carlos, o fantezie vinduta ieftin unuia care, din intimplare se afla in acelasi cupeu de tren. Vinduta, asa ca omul sa-si dea importanta si ca sa treaca timpul!

Mi-am zis atunci ca acel Juan Carlos, vorbeste aiurea sau ca-i vreun tacanit si de aceea nu l-am luat in serios si vorbele lui au avut un efect de somnifer.

*

.....Ramin in curte gandindu-ma ca poate, cine stie, motanelul acela din trecutul meu, uitat si pierdut din neglijenta cugetului si al spiritului intimidat de circumstantele eternului strain, va reaparea. Ramin in speranta ca poate alte semne care ma leaga de Eul meu de altadata, ma vor cauta si, pina la urma, ma vor gasi aici in acest loc strain si izolat, dar in acelasi timp extraordinar si binecuvantat de propriul lui Dumnezeu.

Un barbat mai in varsta si dupa cateva secunde o femeie tinara trec prin fata casei si amindoi imi ureaza: "Buna ziua". Le raspund surprins, neobisnuit sa fiu salutat de niste oameni pe care nu-i cunosc. Acolo unde am trait pina ieri seara, strainii nu se saluta intre ei. Acolo traiesti majoritatea timpului intr-un fel de ne-existentia spirituala, inconjurat de apatia unor suflete blazate sau obosite. Inconjurat de suflete ranite mortal de indiferenta, inconjurat de suflete muribunde.

Salut pe orisicine-mi iese in cale. Incredibil, toti imi raspund! Daca inchid ochii, piata asta de tirg neinsemnat se transforma in camin, in familie si univers! Cand ai redeschid, un batrinel cu o punga de plastic in mina, sta protapit in fata mea si fara nici un fel de introducere, ma intreaba:

"Domnu meu, nu vreti sa luati niste cas proaspat de la mine?"

"Nu, nu" raspund eu. - "Luati si gustati o bucatica. Ai tare proaspat, si-i

moale si gras ca untu". - "E bun casul dumitale. Cat costa? ". "Treizeci de lei. E pret facut anume pentru dumneavoastra!" raspunde batrinul.

O gasesc pe Ana la bucatarie. Se uita la mine si cu o voce putin dojenitoare, dar, in acelasi timp, calda imi spune:

(Ana, la bucătărie): "Unde te-ai ascuns? Te-am cautat peste tot si pina la urma am crezut ca ai disparut ca si motanul ala, asa, fara sa spui nimic!" Ma uit cum face mamaliga, care, atunci cand e aproape gata, ne vorbeste pe limba ei: "blc, bal-blc, fuuu, sss, blc".

In timp ce mancam, intreb, asa mai mult retoric:

"Ana, cine sunt eu, in fond?"

"An Selm, bine-nteles" Imi raspunde ea fara nici un pic de ezitare.

"Da, incep sa cred ca ai dreptate, ca-mi place din ce in ce mai mult de mine, de acest Ans, pe care-l impartim".

"Cum adica il impartim?"

"Sigur ca-l impartim! Oare nu esti tu aceia care l-a recunoscut pe Ans in mine pentru prima oara?"

"Ah, asa da....."

"Vad ca ai facut curat si ai schimbat oglinda la baie. Multumesc!"

"Despre ce oglinda vorbesti, dragul meu?"

"Aia din perete, de deasupra chiuvetei, pe care am spart-o inainte de a pleca in oras".

"Glumesti sau poate te referi la vreo oglinda pe care ai spart-o altundeva, altcindva. Poate ca e vorba de oglinda in care nu mai poti sa te vezi acum, dar care continua sa-ti reflecte amintiri strict personale. Oglinda aceea nu este aici si, chiar daca ar fi, probabil ca mie mi-ar fi imposibil sa o vad... (ma imbratiseaza si ma saruta usor pe buze).

*

Pina ieri seara, daca cineva ma intreba cine sunt, puteam sa-i raspund, foarte simplu, sigur pe mine, ca sunt Midi Rahma.

Acum, in dimineata asta de toamna insorita, nu mai sunt asa de sigur.

S-ar putea sa fiu Ani Selm !

In retrospectiv, totul a inceput cu o calatorie, simpla, banala, pe care de fapt am facut-o de zeci de ori in ultimii doi-trei ani si anume, o calatorie cu avionul Barcelona-Malaga. Nici nu mai stiu cum s-a facut, cum s-au incurcat lucrurile, dar ieri dupa masa am intirziat la aeroport si am pierdut ultimul avion cu destinatia Malaga. M-am interesat la aeroport si spre norocul si bucuria mea am aflat ca pot lua un tren de noapte care urma sa ajunga la Marbella la sapte dimineata. Perfect, de acolo mai aveam doar o ora cu un taxi pina la Gibraltar. Repede m-am urcat untr-un taxi si ajuns la gara mi-am luat un bilet la un cupeu de dormit. Aici am avut noroc! Era ultimul loc intr-un cupeu de clasa a doua. Multumit am avut timp sa beau si o halba

de bere "Cruzcampo" si sa pufai un Davidoff inainte de a ma urca in tren. Cupeul era pentru doua persoane, dar atunci cand eu l-am abordat, era gol asa incit am putut sa ma instalez in liniste si sa incep sa citesc cartea lui Michio Kaku, "Paralel Worlds", pe care o cumparasem inainte de a pleca spre aeroport. Tocmai cand am terminat "introducerea", trenul s-a pus in miscare. M-am dezbracat in chiloti si maieu, m-am intins pe pat si am continuat sa citesc despre lumile paralele ale lui Kaku, lumi posibile in imensitatea posibilitatilor fizice, a particulelor, in imensitatea combinatiilor de materie si anti-materie.

Cred ca la un moment dat am atipit si atunci cand cartea mi-a cazut din mina, m-am trezit brusc si m-am ridicat "in fund" pe pat, constatind cu uimire ca nu mai sunt singur in compartiment. Vizavi de mine, pe patul lui, statea un batrinel, destul de mic de statura, cu parul des si carunt, cu ochi cenuziu-albastrii, care cum a vazut ca eu sunt treaz, a spus simplu: "Buenas noches!"

Cu o voce gatuita, care acum parea sa nu mai fie vocea mea, i-am raspuns: "Buenas noches".

Zambind, s-a ridicat de pe pat, mi-a intins mina prezentindu-se: "Me llamo Juan Carlos. Me alegro de conocerle". Cu aceeasi voce, stranie, i-am raspuns: "Me llamo Midi. Lo siento, solo hablo ingles". Spunindu-i ca vorbesc doar engleza, am crezut ca pot sa-l descurajez de la vreo conversatie mai lunga, ne-avind nici un chef de discutii, dar batrinelul mi-a raspuns imediat: "No problems, I speak english as well". Apoi intr-o engleza perfecta, "de Oxford", mi-a spus ca-i originar din Pirinei, dar niste afaceri urgente l-au obligat sa se duca in Sud, in Andalusia. Nu avea nici un chef sa calatoreasca si mai ales nu in Andalusia, dar "business is business". Mi-am dat seama ca suntem cam in aceeasi situatie si i-am povestit ca si eu doar "accidental" ma aflu in cupeul acela pe care il impartim pentru satisfacerea businessului. Am ris impreuna si am mai schimbat citeva banalitati de politete.

La un moment dat, il aud pe Juan Carlos exclamand: "Paralel Worlds! Asta-mi aduce aminte de colonelul Vershinin din piesa lui Cekhov: Trei surori! unde Vershinin proclama: Intr-un secol sau doua, sau intr-un milenium, oamenii vor trai intr-un alt mod, vor fi mai fericiti. Noi nu vom fi acolo sa fim martori la acea viata, dar de aceea traim noi acum, de aceea muncim. De aceea suferim. Ca sa cream acel viitor. Aceasta-i menirea existentei noastre. Singura fericire pe care o putem cunoaste este aceea de a munci pentru acest tel".

Apoi Juan Carlos tace si priveste tacut, asa cum doar batrinii stiu sa priveasca, undeva in gol sau intr-un viitor limitat de peretii compartimentului. Nu stiu ce sa-i raspund si ascult cum rotile trenului isi fauresc viitorul lor: dam-dam, dam-dam, dam-dam....

Juan Carlos ma priveste insistent si atunci spun si eu, asa, mai mult intr-o doara: "Kaku vine cu speculatiile omului de stiinta, vine cu ecuatii de probabilitati cu prea multe necunoscute. Nu vine cu un raspuns sau un adevar, daca asa ceva exista pentru noi oamenii. Vezi, pentru mine, originar din Romania, intalnirea cu domnia ta in acest tren si de fapt toate intilnirile si toata Spania, ca atare, sunt lumi paralele.

Am impresia ca sufar o existenta "in jumatați", in care, citeodata jumatarea mea de roman este ne-existenta si cateodata ea este singura existenta posibila. Doar rareori simt ca sunt intreg, doar rareori pot sa-mi spun: Midi esti tu, esti aici, si atunci cand pot spune asa ceva, am impresia ca lumea este intreaga si ca eu sunt centrul universului. Dar imi dau seama ca ceea ce gandesc si simt la un moment dat, nu este nimic altceva decat zbulciumul intelectului si al spiritului meu personal sa se auto-inteleaga si sa se incadreze in lumea care-l inconjoara".

Juan Carlos se ridica si cu mainile la spate se plimba prin cupeu. De la usa la fereastră, de la fereastră la usa, inainte si inapoi si eu il privesc pina cand simt ca ametesc si ca sa nu ametesc si mai tare, inchid ochii.

Cand ai redeschid, Juan Carlos se aseaza in fata mea si incepe sa-mi vorbeasca: "M-am nascut intr-un castel vechi in Irlanda ca Desmond Fitz Gerald, iar atunci cand tatal meu a murit, am fost numit al 28-lea Knight of Glin. Am avut parte de o copilarie si tinerete privilegiata, fara griji si de aceea poate am fost atras, poate fara sa-mi dau seama, spre o lume diferita, felului meu de viata. O lume diferita de cea a Irlandei rurale. De aceea poate ca am plecat sa descoper o alta lume si un timp am crezut ca am gasit-o in Paris sau la Casinoul din Nice. De aceea poate ca intr-o noapte de betie si ruleta, am plecat din Casinou direct la gara si pe drum m-am hotarit sa ma inrolez voluntar in RCS (Razboiul Civil din Spania). Tot ca si acum, dar pentru alt business, m-am urcat intr-un tren si m-am trezit pe undeva pe linga Valencia.

Ce cautam eu acolo? Aventura? Glorie? Izbavire? Nu stiu, nu pot sa-mi aduc aminte ce cautam si acum dupa atatia ani nu mai are nici-o importanta. Oricum, nu eram eu singurul care cauta ceva, altceva sau care fugea de ceva spre altceva, ci multi altii. Eram un regiment de britanici acolo si eu, fiind nobil, educat si prin academii militare, am fost numit "capitan". Nu m-am bucurat mult timp de rangul meu militar, deoarece chiar in prima saptamina de lupte am fost impuscat in piept si Desmond Fitz Gerald, pe care-l stiam, a murit. "I think he's dead" sunt ultimele cuvinte pe care le-am auzit si un cer albastru nesfirsit, a fost ultima imagine pe care am vazut-o. Ce simplu e sa mori impuscat! Simti ca si cum cineva iti da un pumn in piept si apoi totul se sfarseste in cateva minute! Ce complicata este, in schimb, viata! Te cauta, te gaseste si te pune la incercari!

Eu, de exemplu, m-am trezit bandajat tot in jurul pieptului, intr-un spital de campanie. Doua surori medicale care se plimbau printre raniti s-au oprit si in dreptul patului meu si cea mai in virsta i-a soptit celeilalte: "nu cred ca Juan Carlos o sa supravietuiasca".

Habar nu aveam despre cine vorbesc acele femei, dar ceea ce mi s-a parut ciudat era faptul ca intelegeam perfect spaniola, o limba complet straina mie! Se pare ca sora aia medicala nu a avut dreptate si nu am murit.

Atita timp cat am stat in acel spital de campanie, ceilalti raniti, doctorii si surorile medicale imi spuneau Juan Carlos, iar atunci cand eu incercam sa le spun ca sunt altcineva, Desmond din Irlanda, toti ma priveau cu ingaduinta si imi spuneau ca sunt inca traumatizat de razboi, traumatizat de ranile mortale pe care, doar ca printr-

o minune le-am supravietuit. Cand am parasit spitalul, razboiul se sfarsise de mai bine de doi ani. In tolba mea de soldat am gasit niste acte in numele meu nou: Juan Carlos G si o adresa undeva in Pirinei. Din curiozitate, m-am dus acolo sa vad despre ce-i vorba, sa ma lamuresc de unde vine acesta confuzie.....

Juan Carlos a continuat sa vorbeasca, dar parca in alta limba, pe care nu o mai intelegeam, si cantecul acelei limbi necunoscute m-a cufundat intr-un somn adinc, fara vise.

Doar dam-damul ritmic si continuu care, vrand-nevrand, te leaga si te face partas dansului nebunesc de metal dintre sine si rotile trenului, a continuat intr-un subconstient, care disperat incearca sa ma reasigure ca nu sunt mort, ci doar un simplu calator intre o viata oarecare si o moarte cu constante fixe:

dam-dam, dam-dam, dam-dam

dam-dam, dam-dam, dam-dam

*

....Da, totul s-a intamplat ca si cand eu nu as fi fost acolo, partas la propria coexistenta, ci doar un simplu observator plictisit, care cumva este "obligat de imprejurari" sa accepte ca realitatea lumii inconjuratoare te forteaza sa ai intalniri cu alti oameni, intalniri cu fapte pe care tu nu le-ai considerat serioase, nici macar demne de putina atentie.

"Banalitatea cotidianului pare sa fie o chestie serioasa, natangule", imi spun enervat la culme de atitudine mea flegmatica, de superioritate, pe care stiu ca o am din cand in cand.

Detalii care poate acum mi-ar fi fost de folos, nu mi le amintesc. Mi-a dat oare Juan Carlos ceva de baut, m-a drogat sau hipnotizat? Habar nu am! Nici nu mai sunt sigur ca am urcat in tren la Barcelona. Gara si trenul imi apar in memorie doar ca niste carti postale vechi in care imaginea pare stearsa, mincata de timp si de nesigurante.

Transpir si transpiratia mi-este cand rece cand calda si parca cu fiecare strop de transpiratie pierd amintiri, pierd curaj.

Imi tremura mainile si genunchii si asa tremurind ma asez pe o banca. Poate, cine stie, vine un alt tren, sa ma urc in el si sa plec altundeva, poate inapoi. Sa ajung acolo de unde am plecat, si de unde as putea sa-mi incep voiajul din nou. O alta calatorie, care chiar daca nu-i cea initiala e totusi calatoria in care eu sa fiu mereu eu si nu altul.

Nu pot sa-mi dau seama cat timp am stat pe banca aceea cu coatele sprijinite de genunchi si cu capul in maini, deoarece insusi spatiul si timpul par sa fie, ca si mine, paralizate, inerte. O bataie usoara pe umar ma readuce la o realitate care in fond nu-i realitatea mea, dar cumva sunt "functional" in ea si reflexiv ridic capul sa vad cine ma deranjeaza. "O fi vreun impiecat de miscare" ma gandesc, dar cand ma uit mai bine vad ca persoana care m-a batut pe umar este tot aceiasi femeie pe care am intalnit-o in tren si care se pare ca nu are altceva mai bine de facut decat sa ma urmareasca, sa-mi inregistreze nelinistea, confuzia si mizeria.

Observ ca imi vorbeste, dar la inceput nu aud ce spune, ca si cand as fi scufundat intr-un acvariu, dar incet, incet imaginea ei devine tot mai clara si aud cum spune: "...oricum trebuie sa veniti la scoala noastra astazi dupa-masa".

O privesc foarte nedumerit, socat si atunci ea continua zambind indulgent, "da, poetul Ans Elm va vorbi astazi la Liceul Roman Voda despre Constiinta si Evolutie".

"????Nu se poate" raspund" si cu maini tremurande imi scot din geanta agenda 2012. Deschid la 14 Octombrie si citesc uimit cu glas tare: "Liceul Roman Voda, ora cinci, despre Constiinta si Evolutie".

Apoi, cu o voce care nu-i vocea mea obisnuita, ingan; "Doamna..."

"Milescu" completeaza ea.

"Doamna Milescu, eu pina nu demult am fost altul, un alt om, de altundeva si chiar daca poetul Ans Elm imi este oarecum cunoscut, nu pot tine un seminar in numele lui. Nu e drept nici fata de el si nici fata de mine!

Uitati-va bine la mine, nu sunt eu cel pe care-l asteptati. Este, vedeti bine, vorba despre o confuzie, despre ceva ce eu nu pot sa explic. Singurul lucru pe care, oarecum il inteleg, este acela ca eu nu sunt pregatit pentru aventura asta si mai ales nu sunt pregatit pentru vreun seminar filozofico-literar!"

"Domnule Ans Elm, se vede ca sunteti poet! Cata imaginatie! Ce introducere deosebita la un subiect asa de controvers! Ce teatru magnific! Nu am stiut ca sunteti si actor. Mystic! Formidabil!!

Nu doresc sa fiu indiscreta, dar propun sa va conduc eu prin Roman pina la ora prezentarii si de asemenea va invit sa fiti oaspetele meu pentru masa de prinz.

"Accept! raspund eu intr-o suflare. Sunteti, in fond singura fiinta umana, care in ultimul timp mi-a acordat atentie si care poate ca, pina la urma, ma va ajuta sa ma descurc in aceasta realitate, pentru mine noua, confuza".

Pentru prima data de cand ne-am intalnit, o privesc cu atentie. Nu pot sa-i dau o varsta, doar constat ca-i destul de inalta, zvelta, dar cu forme bine implinite si picioare lungi de alergatoare. Are un par saten taiat scurt, frunte inalta si inteligenta, ochi verzi-caprui.

Ma gindesc ca in alte imprejurari, mai relaxate, mai obisnuite, as fi fost atras de aceasta femeie. Poate ca m-as fi si indragostit de ea, dar acum in circumstanta de ne-ajutorat, vai de capul meu!

Mergem agale, unul linga altul si, ca in surdina, aud ca-mi vorbeste despre istoria Romanului, despre arta si cultura, despre sperante de viitor.

Din cand in cand, spun si eu cate un "da" sau "nu" si atunci ea ma priveste mirata. Probabil ca le spun la intamplare si atunci cand nu trebuie sau cand nu se nimeresc, dar nu-mi pasa. Ma simt mult mai bine, ma simt, cumva, in siguranta, alaturi de d-na Milescu, pe care o cheama Ana, pe numele mic. Insista sa-i spun Ana si ea imi spune Ans.

Trecem prin piata, care-i chiar linga gara, si nu pot sa ma abtin sa nu iau in mina si sa miros fructele si legumele expuse de taranii moldoveni. Mirosul asta ma readuce in alta era, in tinutul copilariei, tinutul basmelor si a placerilor simple, curate

si binefacatoare.

Un mos imi da sa gust cas proaspat si gras si pina la urma îi cumpar un bulgar de cas, pe care i-l dau Anei, nestiind ce altceva sa fac eu cu el.

Ana vorbeste si mie imi place din ce in ce mai mult sa o ascult. Vocea ei ma linisteste, ma face sa cred ca totul este bine si ca lucrurile se vor aranja, chiar daca par complicate si de ne-inteles acum. Ma simt de parc-as fi cu un prieten vechi de care m-am despartit odata, dar pe care l-am regasit.